

פתח דבר

מתוך דבריו של אחד מאנשי הזונדרקומנדו (קבוצת האסירים שעבדו בפינוי הגופות מתא הגזים ובהעברתם למשרפות) באושוויץ: "מי יודע אם מחר בזרוח השמש, יוכלו עוד לקום העדים לליל החשכה האכזרי, ובלבך תחשוב כי החורבן הגדול והנורא שמסביבך נגזר על ידי תותחים.

ודאי תחשוב, שההשמדה הגדולה של עמנו התרחשה כתוצאה של המלחמה. תחשוב כי חיסולו של עם ישראל האירופי נגזר ע"י אסון טבע, כאילו לפי רמז אלוהי פערה האדמה פיה ובלעה את היהודים, שנתקבצו שם מכל קצווי העולם.

תמאן להאמין כי השמדה כה מזוועת בוצעה בידי בני אדם, אף אם נהפכו לחיות טרף". (גדעון גרייף, בכינו בלי דמעות, עמוד 59).

דברים אלו שנלקחו מתוך יומנו החבוי של אחד מאנשי הזונדרקומנדו מבטא את התסכול והחשש של קורבנות השואה כי איש לא יאמין לזוועות שהתחוללו בגטאות, במחנות הריכוז ובמיוחד במחנות ההשמדה כנגד היהודים באירופה. נבואה זו, לצערנו, אכן הגשימה את עצמה.

הכחשת השואה היא כיום אחת הסכנות החמורות ביותר הטמונות בתופעת האנטישמיות, שנאת ישראל, שהולכת ותופסת לעצמה מקום בעולם. אך היא אינה תופעה חדשה.

היינריך הימלר, ראש הס"ס בזמן מלחמת העולם השנייה, הכריז בפני קציניו כבר ב-1943, בכנס שנערך בפוזן, גרמניה, כי "השמדת היהודים היא דף מפואר של גרמניה **שמעולם לא נרשם ולא יירשם**". (אפריים קיי, מתוך "ילקוט מורשת" ס"ג, עמוד 17).

הגרמנים, בעיקר מרגע שהחלו להסתמן הפסדים בקרבות, ידעו כי את השמדת היהודים הם יהיו חייבים להסתיר מהעולם הנאור שלא יסלח להם על הפשע הנורא שהם ביצעו, למרות שהם עצמם היו גאים מאוד במעשיהם, כפי שהימלר מיטיב לבטא זאת.

הימלר בעצם מכין את הקרקע להכחשת השואה הפיזית שתחל בסוף המלחמה (באמצעות שריפת מסמכים וכו', כפי שנראה בהמשך) וגם להכחשת השואה העתידית שתימשך שנים רבות לאחר תום מלחמת העולם השנייה ותבצע לא רק על ידי הגרמנים עצמם כי אם בעיקר על ידי "שליחים" שלהם, היסטוריונים מדומים בתחפושת, בארצות שונות.

בעלון זה ננסה להתייחס ולענות לשאלות מרכזיות שעולות בנושא הכחשת שואה: מהי הכחשת שואה וממה היא נובעת? מי הם מכחישי השואה הבולטים? היכן נמצאים מוקדי ההכחשה המרכזיים? כיצד מפיצים אותה? ולבסוף, כיצד מתמודדים כיום עם הבעיה.

ברצוננו להודות **לאיתן שוורץ**, אליה מרואני ושירה בורשטיין, שסייעו בהכנת העלון.

קריאה מועילה...

מירב גזיאל ורוויטל האן

תוכן עניינים

1.....	פתח דבר
2.....	תוכן העניינים
3.....	הסוואה, טשטוש והעלמת ראיות מצד הנאצים
9.....	הכחשת שואה: מהי הכחשה?
10.....	התפתחות נושא ההכחשה לאורך השנים
12.....	מכחישי שואה בולטים וגישותיהם לנושא
20.....	הכחשת שואה נוסח ברית המועצות
20.....	מניעי המכחישים
22.....	דרכים להפצת הכחשת השואה
24.....	עובדות היסטוריות המוכיחות שהיתה שואה
28.....	איך מתמודדים עם ההכחשה
30.....	כדאי לקרוא
30.....	כדאי לראות
31.....	סיכום
32.....	ביבליוגרפיה

השוואה, טשטוש והעלמת ראיות מצד הנאצים

לעיתים קרובות נוטים אנו לשייך את המושג "הכחשת שואה" לסוג של תופעה שהחלה אחר השואה מסיבות רבות ומגוונות שאותן נפרט בהמשך, אך העובדות בשטח מראות לנו כי הרצון להכחיש את השואה, להעלים ראיות מפלילות ולטשטש את העובדות, החל עוד הרבה קודם לכן, במהלך המלחמה!!

מזעזע לחשוב כי במקביל לרצח המוני היהודים במחנות ההשמדה, היו עוסקים הגרמנים בטשטוש מעשי הרצח של יהודים אחרים שכבר נרצחו.

תחילתו של אותו טשטוש, החל כבר בשנת 1942, והמשיך לאורך כל המלחמה, וכמובן, גם עוד שנים רבות לאחר סיומה.

בפרק זה נביא מספר דוגמאות בכדי לראות את סוגי הטשטוש וההעלמה שבהם השתמש המוח הגרמני שבעצם עמד מאחורי כל הזוועה הזו.

קברי האחים ההמוניים

ב-1941, בחודש יוני, פלש הצבא הגרמני אל רוסיה במבצע שכונה "מבצע ברברוסה" במטרה לכבוש אותה. המבצע החל "ברגל ימין" תוך שהגרמנים כובשים שטחים נרחבים מרוסיה, אך ככל שעבר הזמן, והחורף הופיע החלו סימנים של שקיעת המתקפה הגדולה על רוסיה כשהשיא הופיע בקרב על העיר סטלינגרד, שבו החלו הגרמנים לסגת אחורה. בסופו של דבר הניסיון לכיבוש רוסיה נכשל. תוך כדי הכיבוש הקים הצבא הגרמני ארבע עוצבות מבצע שכונן יחידות "האיינצגרופן". יחידות אלו, מטרתן לא היתה לכבוש את השטח ברוסיה, אלא להשמיד את כל היהודים בשטחים שכבר נכבשו על ידי הצבא הנאצי. חיילי ה"איינצגרופן" נכנסו לעיירות הכבושות אספו את כל תושבי העיירה היהודים (שהשכנים הרוסים לא פעם הסגירו בלבביות לכובש החדש), ואלו נלקחו ליערות, מחצבות נטושות, או סתם לשטחים נטושים בקרבת מקום. שם נאלצו באימוי נשק, לפשוט את בגדיהם ולחפור בורות עמוקים. לאחר שזה הסתיים נורו כולם מאחור על ידי החיילים, וכשכולם נפלו לתוך הבור, כוסה הבור בעפר ובטון, וחיילי ה"איינצגרופן" עברו הלאה לעיירה הבאה. בצורה זו נרצחו כמעט מיליון וחצי יהודי רוסיה וחלק מיהודי פולין.

הצורה שבה נקברו המוני היהודים בקברי האחים גרמה לכך שהמים שזרמו מן השלגים שנמסו בחורף 1941-1942 חשפו גוויות שנמצאות בבורות וגרמו לסירחון רב בכל האזור.

בנוסף כבר בינואר 1942 התחילו להתפרסם בעולם ידיעות בנוגע לרצח המוני על ידי הגרמנים. מספר חודשים לאחר מכן, בחודש אפריל, הכריז מולוטוב, שהיה שר החוץ הרוסי, על פשעי הנאצים ואף הזכיר את רצח יהודי חרקוב באוקראינה.

גלי הפרסומים בדבר הרצח ההמוני המשיכו לזרום גם מצד ממשלת פולין, ואף הופיעו שוב בעיתונות בריטניה וארצות הברית.

הפרסומים והשמעות, וכמו כן הביקורת מצד התושבים המקומיים שמתגוררים סביב אותם יערות שבהם נערמו גופות היהודים, גרמו לראשי הנאצים הרגשת אי נוחות. בכירי הנאצים הבינו כי עליהם לעשות משהו ולהעלים את עקבותיהם של כל אותם אנשים ועיירות שנמחקו, כאילו לא היו. ואכן, ב-20.11.1942 הוציא היינריך הימלר, ראש הס"ס, מכתב לראש הגסטאפו, היינריך מילר, לגבי כל אותם יהודים שנקברו בקברי האחים ההמוניים. במכתב זה כותב הימלר למילר כי "עליך לערוב לי, שבכל מקום גופות היהודים המתים יישרפו או ייקברו. אסור שבכל מקום שהוא

יקרה לגופות משהו אחר..." במקביל למכתב שיצא ב-1942 החל חיסולם ההמוני והשיטתי של יהודי אירופה, בצורת שליחתם מהגטאות שבהם רוכזו, לעבר מחנות ההשמדה: אושוויץ, סוביבור, טרבלינקה וכו' שם הומתו בתאי גזים (פתרון החיסול בירי, כמו שנעשה ליהודי רוסיה, הופסק לאחר זמן מה מסיבות שונות).

עובדה זו הגדילה בצורה משמעותית את היקף הקברים ההמוניים ואת הצורך בסילוק הגופות. על מנת לפתור את בעיית סילוק הגופות הוקמה ועדה בראשות ראש הגסטאפו מילר ולצדו אדולף אייכמן, האחראי על הגירת יהודים משטחי הרייך. שני אלו הגו תוכנית שלימים תכונה "מבצע 1005", תחת פיקודו הישיר של הקולונל פאול בלובל.

פאול בלובל, שירת בתחילה כמפקדה של יחידת איינצגרופן שפעלה באוקראינה, ושחרר מתפקידו עקב בעיות בריאותיות. לאחר חופשת מחלה ארוכה הגיע לברלין, התייצב בפני היינריך מילר ואייכמן ולמד במהרה את היקף ה"פתרון הסופי של בעיית היהודים באירופה". בדרך זו הפך בלובל לראש מבצע שטטוש עקבות הרצח ההמוני.

לדברי בלובל, תפקידו התרכז ב"לנסוע בשטחי הכיבוש במזרח כמיופה כוח של מילר, ולטשטש את עקבות הקבורה ההמונית כתוצאה מההוצאות להורג של האינצגרופן. "מבצע 1005" סווג כמבצע "סודי ביותר" ומשתתפיו צוו לשומרו בסודיות מוחלטת!!

"מבצע 1005" היה מורכב משני שלבים עיקריים:

1. סילוק הגוויות ממחנות המוות

2. סילוק הגוויות מהקברים ההמוניים

סילוק הגופות, הכוונה לפתיחת הבורות, הוצאת הגופות ושריפתם על ידי אסירים יהודים שהומתו לאחר מכן כדי שלא יפצו את הזוועות שנגלו לנגד עיניהם בעבודה זו.

1. סילוק הגוויות ממחנות המוות:

בלובל בחר להתמקם בעיר לודג' שבפולין והקים לו מטה מצומצם שכלל שני פקידים מהמשטרה, סגנו ונהגו. מטתו של בלובל שהוקם בלודג' היה קרוב למחנה המוות הראשון חלמנו, בתחילת ההשמדה במחנה זה, קברו את המתים, לאחר תקופה קצרה, החלו לנסות לסלק את הגופות באמצעות להביוורים, חומרי נפץ ואף על ידי שריפה באש!!

בלובל שהיה בנאי וארכיטקט שכלל את צורת שריפת הגופות בכך שסידר את המדורות בצורה אווירודינמית, ותכנן בניית תנורים מיוחדים והפעלת מטחנות לגריסת העצמות. גם במחנה אושוויץ ניתנה הוראה למפקד המחנה, רודולף הס, לפנות את הגוויות מהבורות שבהם נקברו לאחר שהומתו.

במחנות המוות בלז'ץ, טרבלינקה וסוביבור, נתעוררה בעיה חמורה עקב כך שהאדמה מעל אותם קברי האחים הענקיים נבקעה, ובאוויר היה ריח חריף מאוד! תהליך שריפת הגופות גרם לזיהום מי הבארות, שמהם שתו גם שומרי המחנות.

תיאור מדויק למצב התברואתי הרע ניתן לראות ביומן המלחמה של המטה הצבאי הגרמני מתאריך 24.10.1942: "המושל הצבאי של אוסטרוב מודיע, שהיהודים בטרבלינקה לא כוסו כראוי באדמה, וכתוצאה מכך האוויר ספוג בריח בלתי נסבל של גוויות..."

הבורות באזורי המחנות הנ"ל נפתחו בהתאם להוראת בלובל ותוך חמישה חודשים (מנובמבר 1942 עד מרץ 1943) נשרפו כחצי מיליון גופות של אסירים שנרצחו במחנות.

שיטת שריפת הגופות היתה זהה בכל המחנות: פסי ברזל שהונחו על לבני בטון, עליהם הונחו

הגוויות, ולמטה הונחו עצים שהוספגו בחומר בעירה.
במקביל לסילוק גוויות היהודים מהבורות שבמחנות ההשמדה, החל בלובל לטפל בסילוק הגוויות של

תהליך שריפת הגופות מתוך: ישראל גוטמן, האנציקלופדיה של השואה,

מבצע זה נועד על מנת להעלים את הזוועה מעיני העולם ועקב סיווג הגבוה והשמירה על החשאיות התייעוד של הנושא שהגיע אחרי המלחמה היה קטן יחסית. עקב הטשטוש השיטתי וההמוני איננו יודעים במדויק מהו מספר הקורבנות. עם זאת, הנאצים לא הצליחו להעלים את כל עקבות הרצח עקב מספר הבורות העצום, ובל נשכח את התקדמותו של הצבא הסובייטי.

גוויות אסירים ממחנה קלוגה שנרצחו בידי הנאצים נערמות לקראת שריפתן מתוך: ישראל גוטמן, האנציקלופדיה של השואה, "מבצע 1005", עמוד 667

צעדות המוות

לקראת אמצע ינואר 1945 הגיעה פקודה מהימלר שהורתה לפנות את מחנות ההשמדה והריכוז. לאור הפקודה היו צריכים שומרי וקציני המחנה הגרמניים לפנות ברגל את כל אסירי המחנה מלבד החולים והנכים שההוראה לגביהם היתה הישארות במחנה. כוונתם של אנשי הס"ס היתה לדאוג לכך שלא ישוחררו אסירים יהודים, אלא יילקחו לכיוון מערב אירופה, לגרמניה.

קורבנות האיינזצגרופן, למטרה זו נלקחו, כמובן, אסירים יהודים והעבודה התנהלה בשלושה שלבים:

קבוצת אסירים אחת פתחה את הקברים והוציאה את הגופות.

קבוצה נוספת סחבה והעבירה את הגוויות על אלונקות, שריפת הגופות עצמה נעשתה על קורות עץ שהוספגו בחומרי בעירה. אסיר נוסף היה אחראי על השריפה ולדאוג לליבויה של האש, לידו עמד אסיר ורשם את מספר הגוויות שנשרפו.

קבוצת האסירים השלישית והאחרונה עסקה בניפוי האפר, טחינת העצמות ופיזור האפר.

בימים בהם היה "הספק טוב", נשרפו כאלפיים גופות ליום. לאחר שבור ההריגה היה ריק מגופות היהודים, נעשו מאמצים על מנת להחזיר את שטח האדמה לקדמותו בעזרת זריעה, חרישה וכו'...

מבצע זה של הוצאת הגופות מהקברים ושריפתם נעשה במגוון ארצות, עדויות מספרות כי כאשר הגיעה יחידת 1005 למאלי-טרוסטינץ הצליחה היא לשרוף 40,000-50,000 גוויות בתוך חודש וחצי.

לסיכום, ניתן לראות כי "מבצע 1005" שהיה מבצע סודי ביותר הופעל בשטחי ברית המועצות הכבושים, פולין ויוגוסלביה.

השאלה הנשאלת היא מדוע? חוקרי שואה רבים מנסים עד היום להבין מה היתה מטרתם המדויקת של "צעדות מוות"? לשאלה זו קיימות מספר תשובות:

א. ליושבי המחנות אין כלל זכות להתקיים אלא לשם עבודה בפיקוח צמוד מהגורמים העליונים, את היהודים ושבווי המלחמה הסובייטים יש להעביד עד מוות.

עצם הרעיון שאסירי המחנות עשויים להשתחרר לא היה מקובל על דעתם של הגרמנים, הם ראו זאת כחובתו של כל אחד ואחד מהם לדאוג לכך שהאסירים יישארו תחת פיקוח הגרמנים. לטענת הגרמנים האסירים שבידיהם לא היו יצורי אנוש אלא אויבים ואויבים צריכים למות.

ב. לטענת חוקרים, הגרמנים חששו שאסירים לשעבר יפלו לידי בעלות הברית בעודם בחיים ויספרו את כל אשר עשו להם, דבר שהגרמנים כמוכן רוצים למנוע!

טענה זו ניתן לקבל בתור הסבר חלקי מאחר וההוראה היתה להשאיר את החולים והנכים במחנה, והרי ברור שגם אלו יכולים לספר לעולם את אשר אירע.

ג. היטלר ציווה לרצוח את כל יושבי המחנה וזאת על מנת שלא יראו בעיני העולם כמנצחים. סברה זו לא כל כך הגיונית היות והיא נוגדת את קו מחשבתו של היטלר (מאחר והיטלר לא נהג בכלל לדבר על האפשרות שבה בעלות הברית יהיו המנצחות).

לשומרים הגרמנים שהובילו את היהודים בצעדות ארוכות אלו (לדוגמה: צעדה מבוכנוואלד לברגן בלזן 638 ק"מ, צעדה מאורדרוף לדאכאו 395 ק"מ, צעדה מהאלברשטאט לגיסן 510 ק"מ). לא היה בכלל מושג מה עליהם לעשות עם היהודים, מלבד ההנחיה הכללית להרוג את כל מי שנושר מטורי הצועדים!!

יש בידינו עדויות שלפיהן נועדו חלק מהצעדות להביא לחיסול הצועדים, מה עוד שהרצח ההמוני בתאי הגזים כבר הופסק והרג המוני ביריות על אדמת גרמניה יכול היה לעורר תגובות לא רצויות מצד העולם ומצד האוכלוסייה המקומית ולכן ההצעה האכזרית שימשה כפתרון יעיל ובטוח!

חשוב לציין כי צעדות המות שנמשכו מאוקטובר 1944 ועד סוף המלחמה עלו בחייהם של כ- 60,000 יהודים, אסירי מחנות מותשים, שצעדו אלפי קילומטרים בקור ובשלג, ללא לבוש שיגן על עורם, ללא אוכל ומשקה וללא הגנה מכדורי הרובים של הגרמנים שירו בכל אחד שכשל במסע המפרך.

צעדת המוות מדכאו
מתוך "The World Must Know...", מאת בירנבאום, עמוד 182

פיצוץ המשרפות והטיפול בעובדי המשרפות

כחלק ממסע הטשטוש והעלמת עקבותיהם הבינו הנאצים כי חובה עליהם להעלים את המשרפות (קרמטוריום) בהם נשרפו גופותיהם של אלו שהומתו בגז במחנות ההשמדה (בשלבם היותר מאוחרים). וכמו כן עליהם להעלים את האסירים היהודים העובדים במשרפות הלא הם אנשי ה"זונדרקומנדו" שהיו עדים לכל הנעשה.

בימים בהם הגיעו משלוחים רבים נזקקו הנאצים למספר רב של עובדי זונדרקומנדו, אך בזמנים של רגיעה וכן לקראת סוף המלחמה החלו הגרמנים בדילול של צוותי ה"זונדרקומנדו".

לאחר סיום מסע ההשמדה ההמוני של יהודי הונגריה (שהחל לקראת סוף המלחמה בשנים 1944-1945) הבינו הזונדרקומנדו כי הנאצים לא יאפשרו לעדים לרצח לחמוק מידיהם וכי ימיהם ספורים. על כן הם החלו בהפעלת לחץ על המחנתת הבינלאומית שפעלה באושוויץ והורכבה מאסירים מעמים שונים, שיפתחו במרד נגד הגרמנים. אך אלו שהיו עדיין עסוקים בהכנת המרד סירבו. במהלך הזמן הצליחו אנשי הזונדרקומנדו להשיג חומר נפץ מבית חרושת "אוניון" שהיה באושוויץ.

אנשי ה"זונדרקומנדו" החליטו לפעול למרות שהמחנתת הכללית דרשה מהם להמתין ולא למרוד. בעקבות פקודה לערוך "סלקציה" למאה אסירי זונדרקומנדו ולשלחם למות בתאי הגז, פרץ המרד וב-6 באוקטובר 1944 פוצצו אנשי הזונדרקומנדו את קרמטוריום מספר 3, הרסו את המתקנים, הרגו את הקאפוס (מנהלי העבודה) ואת אנשי הס"ס שהיו במקום.

אסירי ה"זונדרקומנדו" שהיו בטוחים שבעקבותיהם יצטרפו עוד המונים למרידה נשאו להפתעתם מבודדים וניסו לברוח בכל דרך אפשרית. לרוע מזלם הגיעו כוחות מתוגברים של אנשי ס"ס לאתר המשפרה וכבשו את המיתחם, אנשי ה"זונדרקומנדו" כותרו ולא יכלו להימלט, שער המחנה ננעל בפניהם!

במהלך מרד הזונדרקומנדו הרגו הגרמנים למעלה מחמש מאות אסירי זונדרקומנדו מתוך השבע מאות שהיו במשרפות.

בסיום המרד הורה הימלר להרוס את כל המשרפות. בחודשים נובמבר-דצמבר פורקו המתקנים הטכניים של תאי הגזים ומשרפות 1 ו-2, על מנת שיהיה אפשר להעבירם למחנה גרוס רוזן כדי להמשיך שם את פעולת המתת האסירים שלא הושמדו באושוויץ.

פעולת ההשמדה בגרוס רוזן נועדה לכל אותם אלו שהיו עשויים לשמש עדים לפשעי הנאצים כגון אסירים שהועסקו במזכירות וערכו את הרישום ובין השאר גם שבויי מלחמה רוסים. משרפות 2 ו-4 שניזקו אף הן במרד פורקו. פיצוץ הסופי הגיע רק ב-20 בינואר 1945. משרפה מספר 5 פוצצה ב-26 בינואר יום אחד בלבד לפני שהרוסים הגיעו למחנה.

ההוראה הכללית לחיסול מחנות הגיעה מהימלר רק בינואר 1945 (ארבעה חודשים לפני סיום המלחמה!) במקביל השתדלו הגרמנים להציל את כל החפצים שנלקחו מהאסירים ונערמו ב"מחסני קנדה", המחסנים בהם נערם כל הרכוש שנגזל מהיהודים.

במהלך דצמבר 1944 - ינואר 1945 עדיין הועברו מאות אלפי בגדים ולבנים של נשים, גברים וילדים לתוך גרמניה.

למרות מאמציהם הרבים של הגרמנים לרוקן את המחסנים לא עלה הדבר בידם (עקב הסחורה העצומה) ועל כן העלו הגרמנים את המחסנים באש, אך מבין שלושים וחמישה הצריפים הספיקו לשרוף רק עשרים ותשע, בששת הצריפים שנשארו נמצאו מאות אלפי חפצים, וכמו כן נמצאו שבעה קרונות עמוסים ומלאים שהגרמנים עדיין לא הספיקו לשלוח.

שריפת המסמכים

על מנת שתהיה העלמת העקבות טוטאלית, הקפידו הגרמנים להשמיד את כל המסמכים, שהעידו על תפקידי המחנה ועל הנעשה בו. במשימה זו החלו כבר ב-1944 אחרי שחרור מאיידנק.

בימי קיומו האחרונים של מחנה אושוויץ מסופר כי המחנה עשה רושם של שריפה גדולה! בכל המחנה נשרפו תיקים ומסמכים רבים, הגרמנים שרפו את כל תיקי מרפאות החולים וכרטסות של שבויי מלחמה סובייטים אולם בתוך כל המהומה והבלגן הצליחו אנשי המחנתרת הבינלאומית במחנה למנוע את השמדתם של מסמכים חשובים ואף לגנוב אותם ולהסתירם במחבואים שונים. שריפת המסמכים נפסקה סופית רק בלילה של ה-18 בינואר בשעה שהרוסים כבר היו ממש קרובים למחנה.

לסיכום, ניתן לראות כי הגרמנים ניסו להעלים את עקבותיהם ולהכחיש את השואה, בעודה מתרחשת, בכל דרך אפשרית!!

ניצול ממחנה הריכוז דאכאו סיפר: "שומרי הס"ס נהנו לומר לנו שאין לנו שום סיכוי לצאת חיים מן המחנה... הם אמרו שאחרי המלחמה שאר העולם לא יאמין במה שאירע, יהיו שמועות וספקולציות, אבל לא יהיו הוכחות ברורות ואנשים יחשבו שרוע כזה לא יתכן..."!! (אפריים קיי, מתוך "ילקוט מורשת" גיליון ס"ג עמ' 19)

הכחשת השואה

כל מי שנתקל בתופעת ההכחשה עומד תוהו מול השאלה, האם בכלל אפשר להכחיש את הרצח המתוכנן של שישה מיליון יהודים? הרי קיימים אלפים רבים של ממצאים הכוללים תעודות, מסמכים, סרטים דוקומנטריים ועדויות, ולמרות זאת מצויים מכחישי שואה בכל מקום המפיצים את ההכחשה בדרכים שונות.

התשובה לשאלה הזאת נמצאת אולי בכך שהשואה היתה אירוע זוועתי שחרג מכל מה שהיה ידוע ומקובל עד אז בתולדות האנושות. אמנם, רדיפות יהודים היו מאז ומעולם אבל השואה הציבה סטנדרטים חדשים לסבל האנושי שאף בן אנוש עוד לא נתקל בהם.

יחד עם הזוועה הגיעו גם שאלות שאין עליהם תשובות הגיוניות. היעדר תשובה הגיונית פתח להפצת שקרים, זיופים ומתן פרשנויות מעוותות כיד הדמיון של מכחישי שואה למיניהם.

מיטיב לתאר זאת ביומנו יצחק קצנלסון (משורר יהודי שחי בגטו ורשה, ברח לצרפת ומשם נשלח לאושוויץ ונרצח בתאי הגזים): "במה שנוגע להרג עמי, הרג שבעת מיליונים נפש, לא יאמינו, ונורא מזה: יעשו עצמם כאילו הם מאמינים לשקר הגדול שהעם המזוהם הזה השתמש בו כל שנות המלחמה לגביהם: "לא הרגנו את היהודים. היהודים מתו בדרך אל מחנות הריכוז שהובלנום. שנגזר עליהם כך. מתו מחמת שחלשים הם, עם חלש ורפה" (מתוך יצחק קצנלסון, כתבים אחרונים, עמוד 190).

מהי הכחשה?

כל אדם או ארגון המכחיש את השואה או המטיל ספק במספר הקורבנות היהודים או בעצם קיומה של תוכנית שיטתית להשמיד את כל העם היהודי באירופה או בקיומם של מחנות השמדה ותאי גזים בזמן מלחמת העולם השנייה.

מכחישי שואה בדרך כלל משמיעים את הטענות הבאות כולן, או מקצתן:

א. לא היתה הוראה ספציפית מאדולף היטלר או ממישהו אחר בצמרת המפלגה הנאצית להשמיד את היהודים.

ב. לא נעשה שימוש בתאי גזים לרצח המוני של יהודים.

ג. מספר הקורבנות, שישה מיליון יהודים, הוא הגזמה פרועה.

ד. הסרטים הדוקומנטריים בהם מוצגות תוצאות ההשמדה לאחר המלחמה הם מבוזים, התמונות והתעודות מזויפות ושימשו את בעלות הברית ומאוחר יותר את מדינת ישראל וברית המועצות.

ה. ההוכחות ההיסטוריות לפרוץ השואה הן תוצאה של פרשנות שגויה.

ו. שואת יהודי אירופה אינה ייחודית או חדשה. היו עמים נוספים שבמהלך ההיסטוריה עברו דברים דומים, ואפילו העם הגרמני עצמו במהלך במלחמה סבל לא פחות מהעם היהודי.

מכחישי השואה המפיצים את עלילותיהם נזקקים לגרסאות ולשיטות שונות.

הקיצוניים שבין המכחישים טוענים כי לא היתה כלל תוכנית מטעם הרייך השלישי לרצוח את יהודי אירופה כולם; לא הוקמו ולא הופעלו מחנות רצח ולא הושמדו חמישה-שישה מיליוני יהודים בשיטות מכוונות ומחוכמות בידי מנגנון ההרג שהופעל בידי הנאצים.

המתונים יותר אינם דוחים ומבטלים את העובדות מכל וכל אלא מנסים להקטין את מידת אחריותם של אנשי הצמרת הנאצית ושל היטלר עצמו לשואה ולהציג את השואה כמאורע שאינו חורג ואינו שונה ממעשי הרג המוניים אחרים שקדמו לשואה.

התפתחות נושא ההכחשה לאורך השנים

במאי 1945 מסתיימת מלחמת העולם השנייה בתבוסתה המוחצת של גרמניה הנאצית ובניצחונם של בעלות הברית. ההפסד הצורב היווה בעצם את נפילתו של היטלר ואת קריסתו של חלום הרייך השלישי בעל אלף השנים. בספרה של דברה ליפשוטאט "מכחישים את השואה", עולה הטענה כי בעצם נפילתו של היטלר, הגיע גם קצו של עידן הנאציזם והפשיזם כאידיאולוגיה. אל השלטון הנאצי הודבקו בעצם זוועות השואה. למרות זאת, היו כאלו שבכל זאת לא השלימו עם נפילת הנאציזם וניסו להפיח בו חיים גם לאחר סיום המלחמה. אך הם ידעו כי הדרך היחידה בעצם להחזירו לחיים היא לנתק בין הנאצים לבין הזוועות שעוללו. מכאן ניתן לראות את צעדיה הראשונים של הכחשת שואה.

הכחשת השואה מתחילה כשנה לאחר מלחמת העולם השנייה כשהמגאזין השוויצרי בשם "Basler Nachrichten" מפרסם **ביוני 1946** מאמר, ובו נטען כי במלחמת העולם השנייה לא ניספו שישה מיליון יהודים אלא הרבה פחות, בסביבות מיליון וחצי (יש הגורסים כי משפטי נירנברג, משפטים שערכו בעלות הברית לשפיטת הפושעים הנאצים המרכזיים, שהחלו באוקטובר 1945 ונמשכו עד אוקטובר 1946 הם שהיוו זרז לתחילת גל הכחשת השואה הראשונה שלאחר המלחמה, היות ושם לראשונה נחשפו פשעי הנאצים לעולם במלוא זוועתם וגודלם).

ב-1948 מפרסם הסופר הצרפתי מוריס ברדש את הספר "נירנברג או הארץ המובטחת". בספרו, הוא טוען כי המנהיגים הנאצים ראו בכינון ריכוז טריטוריאלי של היהודים מעין שמורה יהודית או מולדת מחודשת ליהודים במזרח את עיקרה של "התוכנית לפתרון השאלה היהודית", וכי נאשמי נירנברג לא ידעו כל המלחמה על ההוצאות להורג המאסיביות באושוויץ, בטרבלינקה ובמקומות אחרים, עליהם שמעו בפעם הראשונה רק מפי מאשמייהם.

טענות נוספות העוסקות בהכחשת שואה ובעיקר הויכוח סביב המספר של שישה מיליון קורבנות יהודים, חודש מדי פעם בעיתונות בשנות החמישים בעיקר ברפובליקה הפדרלית הגרמנית (במזרח גרמניה) על ידי חוגים נאו-נאצים שכבר אז החלו לצוץ. אך את הניסיון הספרותי הראשון בתחום ההכחשה עשה הסופר הצרפתי פול ראסינייה (שעליו ועל משנתו נספר בהרחבה בהמשך) שמקובל לציין כראשון מכחישי השואה.

ספרו "חציית הקו" שפורסם לראשונה בשנת **1948** נחשב כחיבור הראשון שבו מועלים הטיעונים העיקריים שנעשו נכסי צאן ברזל של כל המכחישים שיבואו בהמשך.

בין השנים **1953-1965** נחתם הסכם השילומים בין גרמניה לישראל אשר במסגרתו הוסכם כי גרמניה תשלם לקופת האוצר של ישראל ולניצולי השואה באופן פרטי פיצויים על אובדן הרכוש ועל הנזק שנגרם לעם היהודי בתקופת השואה. אצל חלק מחוגי המכחישים ביסס ההסכם את הטענה כי היהודים ביימו את השואה על מנת לדרוש פיצויים לאחר מכן, הם מעמידים פני קורבנות על מנת להתעשר וכל המעניין אותם הוא תאוות בצע וכסף.

מאורע נוסף אשר לדעת רבים השפיע על הכחשת השואה הוא משפט אייכמן שפסק דינו וגזר דינו גררו עימם הגברה של אנטישמיות וגרמו למכחישים להתחיל להתארגן בארגונים מסודרים.

בעקבות המאורעות הנ"ל ממשיך מכחיש השואה המרכזי פול ראסינייה לפרסם ספרים ועד **1967** הוא מוציא לאור שישה ספרים בנושא זה. ראסינייה נהג בטקטיקה מיוחדת, ובמסגרתה הוא לא חשף בתחילה את כל עמדתו ביחס לנאציזם כבר בספרו הראשון, אלא בצורה הדרגתית, ומספר לספר טיהר בשלבים את הנאציזם מפשעיו נגד האנושות. ספריו נמכרו היטב ותורגמו ללשונות רבות.

עם זאת, עד סוף שנות השבעים קשה לדבר על מחקרים רציניים בתחום זה. הפרסומים שפורסמו עד לאותו זמן נחשבו ברמה נמוכה למדי, קצרים, חסרי תחכום ובחלקם אף פורנוגרפיים שהיוו חלק מהסתה אנטישמית אנטי ציונית ואנטי ישראלית. אך, בסוף שנות ה-70 התחוללה תפנית חדשה בחיבורים הדנים בנושא הכחשת שואה. הפרסומים החלו להיכתב בסגנון אקדמאי מחקרי וניסו להציג תזה מגובשת במתכונת המקובלת במחקר ההיסטורי.

דוגמה לכך היא מחקרו של פרופ' ארתור באץ. באץ, מרצה לתחום הנדסת החשמל באוניברסיטת נורת'ווסטרן שבארצות הברית, פרסם את ספרו "השקר של המאה העשרים" (בהתכוונו כמובן אל נושא השואה). עיסוקו האקדמי (שלא נגע כלל למחקר היסטורי) היקנה לספרו הילה רצינית ודרש התייחסות שונה וחדשה לנושא.

ב-1979 מפרסם פרופ' רוברט פוריסון, מרצה לספרות צרפתית באוניברסיטת ליון, סדרת מאמרים בעיתון הצרפתי "לה מונד" על הכחשת שואה ובכך פתח פתח לנושא גם בצרפת.

ב-1980 הצטרף למערכה ההיסטוריון הצבאי הבריטי דייוויד אירווינג. אירווינג נחשב להיסטוריון מקובל החוקר את מלחמת העולם השנייה מזוויות שונות אשר פרסם עשרות ספרים בתחום ההיסטוריה שהוצאו לאור על ידי הוצאות ספרים ידועות, והיו מצויים על מדפי הספרים באוניברסיטאות השונות. רק בשנות השמונים החל לאמץ את הטיעונים הנוגעים להכחשת השואה בצורה הדרגתית. הוא פרסם ספר בשם "ההתקוממות" שעסק ביהודי הונגריה בשואה ולאחריה וגרר גל תגובות נזעמות מצד היסטוריונים וניצולי שואה.

ב-1985 נעצר תושב קנדה בשם ארנסט זונדל באשמה שהפעיל הוצאה לאור ביתית שנקראה "פרסומי סמיזדט" המפיצה ספרים המכחישים את השואה. הוא נידון בבית המשפט לחמש עשרה חודשי מאסר על ידי בית המשפט הקנדי בשל "הפצת ידיעות כוזבות". פעילים למען חופש הדיבור בקנדה ביקשו לסייע לו, **וב-1992**, בעקבות ערעור שהגישו הכריז בית המשפט העליון כי החוק הנוגע ל"הפצת ידיעות כוזבות" הוא בלתי חוקתי, וזיכה את זונדל, הממשיך עד היום להפיץ את דעותיו ברשת האינטרנט.

ובחזרה לדייוויד אירווינג. **ב-1998** הגיש אירווינג תביעה כנגד החוקרת האמריקאית דברה ליפשטאט והמוציא לאור של הוצאת הספרים פינגוויין היוקרתית, בטענה כי אלה הוציאו את דיבתו בספרה של ליפשטאט "מכחישים את השואה". ליפשטאט כתבה בספר, שאירווינג עיוות את הראיות בכוונה על מנת לתמוך בדעותיו האידיאולוגיות. על פי החוק הבריטי הוטל עליה חובת ההוכחה, והיא נאלצה להתדיין בבית המשפט עם אירווינג על מנת להוכיח כי טענותיה הן אמת לאמתה. המשפט נמשך שנתיים וסוקר פעמים רבות בכלי התקשורת. ליפשטאט וההוצאה לאור "פינגוויין" השתמשו בשירותיו של ההיסטוריון ריצ'רד אוונס מאוניברסיטת קיימברידג' על מנת להציג את טיעוניהם. אוונס בילה שנתיים בבחינת עבודתה של אירווינג, והציג את הכשלים שבמחקרו (שעליהם נדון בהמשך בהרחבה), לרבות העובדה שהשתמש במסמכים מזויפים כמקור מחקרי אמין בידועין. השופט צ'רלס גריי שוכנע על ידי עדויות אלו וכתב פסק דין ארוך שבו גינה את אירווינג ואישר את האשמותיהם של ליפשטאט ואוונס, תוך שהוא מזכה את ליפשטאט מכל אשמה. פסק הדין של בית המשפט בלונדון היווה ציון דרך במאבק נגד הכחשת השואה מכיוון שהוא הפריך את טענותיהם של מכחישי השואה, והציב אותם מחוץ למחנה כקבוצה שאין לה קשר לאמת ההיסטורית.

פעילות הכחשת השואה, שכפי שניתן לראות, היתה תהליך שהתפתח עם השנים, נמשכת עד היום. דרך הפצתה היא בעיקר באינטרנט שם ניתן להפיץ כל דבר ללא חשש כלשהו. הכחשת השואה היא נושא הנמצא על סדר היום באירופה כעת, בעיקר על רקע התעוררות שנאת הזרים באירופה, הגזענות, האיסלם הקיצוני. כמו כן, ניכר גידול במספר הקבוצות ניאו נאציות במזרח גרמניה, באוסטריה ואפילו בדנמרק, הממשיכות, בשילוב עם כלי התקשורת הערביים, במלאכת הפצת האנטישמיות ונושא הכחשת השואה להמונים.

מדוע הופץ, לטענת המכחישים, "שקר" השואה?

- א. בעלות הברית הפיצו את "השקר" כדי להתנער מאחריותם לשורה של מעשי אכזריות ופשעים שביצעו בעצמן.
- ב. "השקר" נולד בהשראה קומוניסטית רוסית אחרי המלחמה כדי למנוע מגרמניה לחזור ליחסים רגילים עם שאר מדינות העולם ולתפוס את מקומה הראוי ביבשת.
- ג. היהודים הפיצו את שקר השואה על מנת לסחוט כספים מהממשלה הגרמנית בצורת שילומים ופיצויים אישיים.
- ד. היהודים הפיצו את השקר כדי לזכות בתווית הקורבן ובזכות זה לקבל את רשות העולם לעצמאות מדינית בא"י, דבר שניסו להשיג שנים וללא התקדמות עד המלחמה.
- ה. "השקר" הופץ וטופח כדי לדכא כל התערורות לאומית כדי לסכל כל מאבק לשמירת טוהר הגזע הלבן ומורשת התרבות האירופית כדי לסייע לפלישת העמים הזרים לאירופה "הלבנה".
- כך, בכל פעם שמעלים תביעה לעצור את פלישת הגזעים הזרים (כמו השחורים, האסיאתים, הערבים וכו') לאירופה "מנפנים" בשישה מיליון היהודים שהושמדו, "כביכול".

מכחישי שואה בולטים וגישותיהם לנושא

הדור הראשון

פול ראסינייה

כפי שהזכרנו, ראסינייה היה ראש וראשון למכחישי השואה, וחלוץ הסופרים שעסקו בהכחשת שואה. היותו ממוצא צרפתי ולא גרמני; עברו הפוליטי כמנהיג סוציאליסטי בעבר; ועברו האישי, חבר המחתרת האנטי-נאצית בצרפת במלחמה שנשלח למחנות הריכוז דאכאו ובוכנוולד לתקופות מאסר ממושכות, הפכוהו לסופר פופולרי ביותר ומהמסוכנים ביותר בתחום ההכחשה. ראסינייה מנתח פרטים שונים בעיתונות ובספרות הצרפתית, והוא מוצא על סמך עדויות אישיות ומניסיונו האישי שהללו אינם מדויקים. אם עובדות אלה אינן מדויקות, הוא טוען, איך יכולים אנו להיות בטוחים שפרטים אחרים נכונים? כאשר ראסינייה דן בדאכאו, למשל, הוא טוען שלא היו שם תאי גזים. אולם כמה עצירים לשעבר טענו שהשתמשו בדאכאו בגז מרעיל.

אם לא היו תאי גזים במחנה דאכאו כמו שטוען ראסינייה, למרות העדויות, איך אפשר להיות בטוחים שהיו באושוויץ? כי אם בדאכאו העדים לא אמינים אז מאיפה הביטחון שבאושוויץ או בכל מחנה השמדה אחר העדים היו אמינים? מאוחר יותר, הוא ממשיך לטעון שגם אם יתגלו בעתיד פקודות לבניית תאי גזים ייתכן ולא היה זה אלא מעשה של מפקד מקומי ולא בהכרח מהלך של השמדה המונית מתוכננת.

לגבי הודאתו של רודולף הס, מפקד אושוויץ, בספרו כי היו תאי גזים באושוויץ שבהם נרצחו בני אדם, טוען ראסינייה כי הודאה זו נסחטה ממנו בעיניים בבית סוהר פולני.

על בסיס טענות אלו כתב ראסינייה ספרים אחדים וביניהם: "השקר של יוליסס" אשר טיהר את יחידות הס"ס מכל אחריות לסבלם של אסירי מחנות הריכוז, אך לעומת זאת האשים את הקורבנות ואת הנהגות האסירים במחנות בכל הפגעים שהיו מנת חלקם. הוא טען שהאחראים האמיתיים לסבל האסירים היו הקאפוס (מנהלי העבודה שהיו אסירים בעצמם). לדבריו, הקאפוס התעללו באסירים כדי למצוא חן בעיני הס"ס וכדי לשמור על תפקיד שאפשר להם להציל את חייהם. הוא האשימם בשחיתות, שכדי לאפשר אותה נשלחו רבבות אסירים למשרפות. לדבריו מתו האסירים במחנה בוכנוואלד מרעב, מעבודה מפרכת, ממחלות, ממחסור בתרופות, ממכות

וכו'. זאת מרוע לב הקאפוס, אשר דאגו רק לעצמם, העלימו תרופות ואוכל שהיו מיועדים לאחרים, הרביצו לאסירים והלשינו עליהם לס"ס כדי להיפטר מהם. רוב האסירים מתו מאותן הסיבות ולא מחנק בתאי הגזים.

ראסינייה זלזל בכל הספרים והיומנים שכתבו ניצולי השואה שהיו במחנות הריכוז אשר מתארים את סבלם שם. ספרו זה שימש נושא למשפטי דיבה בהם הורשע וזוכה ראסינייה לסירוגין. כמו כן ארגון ניצולי המחנות ולוחמי תנועות ההתנגדות בנאצים הוקיעו את הספר. בספרו הבא "יוליסס נבגד על ידי חסידיו", הוא העלה את הטענות הבאים:

- כל התעודות והעדויות בנושא תאי הגזים ומחנות ההשמדה מזויפות.
- לכל היותר הומתו כמיליון יהודים.

- כשהיטלר נשא את נאומו ברייכסטאג (הפרלמנט הגרמני) ב-1939 שבו הוא קרא להשמדת היהודים הוא לא התכוון להשמדה אלא להגירה מעל אדמת אירופה.

בספרו הבא "הדראמה של היהודים האירופים" מנסה ראסינייה לערער את אמינות הודאתם של כמה ממושעי הנאצים שנתפסו ונשפטו במשפטי נירנברג ובמשפטים מאוחרים יותר.

הוא טען כי הודאתם נסחטה בעקבות הפעלת לחץ פסיכולוגי ואיומים (אגב, בניגוד לדעתו של ראסינייה, במשפטים עצמם גם המושעים שכפרו בהאשמותיהם לא טענו שלא נעשו פשעים חמורים בזמן השלטון הנאצי, אלא שהם עצמם לא לקחו בהם חלק).

בספריו המאוחרים טוען ראסינייה כי בגז השתמשו כחומר מחטא, וכל גילויי הזוועה אודות מחנות הריכוז הם שקר המופץ על ידי ברית המועצות (היום רוסיה) וישראל כדי לקדם את ענייניהם האישיים.

ספריו של ראסינייה תורגמו לגרמנית, צרפתית, אנגלית איטלקית וללשונות נוספות.

מוריס ברדש

מכחיש שואה נוסף שפעל במקביל לראסינייה הוא מוריס ברדש מצרפת שהוציא לאור ב-1948 ספר בגנות משפטי נירנברג. הוא הציג את הנאשמים כמפקדים נאמנים לשבועת הציות לממשלה הגרמנית החוקית ולא כמושעי מלחמה (נושא משפטי נירנברג העסיק מכחישי שואה רבים שהציגו את בית המשפט של נירנברג כמערכת בה המנצחים שופטים את המנוצחים על פי קריטריונים משפטיים שהם קבעו אותם, והמיועדים אך ורק למנוצחים ורק על העבר. המכחישים היו מאוחדים בדעה שהיהודים הם האשמים האמיתיים היות והם השתלטו על מנגנוני המשפט של בעלות הברית והיו הגורם העיקרי לעיוות הדין בנירנברג). באותו ספר התכחש ברדש גם לשואת יהודי אירופה וטען שהיהודים הם האשמים בפרוץ המלחמה. אך בשלב זה עוד אף אחד לא התייחס אליו ברצינות.

מאוחר יותר, הוא פרסם מאמר נוסף בו דחה במפורש את עובדת הירצחם של שישה מיליון יהודים.

בהמשך טען ברדש כי שיתוף הפעולה של הגנרל פטן (שהיה המושל האחראי על דרום צרפת, וישי" המשוחררת, כביכול, מהנאצים במלחמת העולם השנייה) עם הנאצים היה אינטרס לאומי צרפתי. החלטות ממשל וישי כולל ההחלטה לרדוף את היהודים, נראו בעיני ברדש כפעולות חיוניות וצודקות אשר הועילו בזמנו לעם הצרפתי.

ברדש מתייחס גם לסוגיית "הפתרון הסופי" ותוהה האם היתה בעצם תוכנית מתוכננת מראש להשמדה שיטתית של יהדות אירופה והעולם. הוא טוען כי לגבי הגרמנים "פתרון בעיית היהודים"

עליו דיבר היטלר היה לאסוף את היהודים בשטח מסוים, אותו קראו "מאגר היהודים". מאגר זה אמור היה להיות מעין גטו במזרח אירופה, לשם יגיעו כל היהודים כדי להקים מולדת יהודית. במאמר שפורסם ב-1982 מתח ברדש קו מקביל בין מלחמות ישראל כנגד הפלשתינאים לבין השואה, והגיע למסקנה שהיהודים עושים דברים גרועים יותר אפילו ממה שמייחסים לנאצים. לטענתו ישראל זכתה בניצחון צבאי במלחמת לבנון כנגד מה שהוא מגדיר כ"עם חסר הגנה וכנגד פלשתינאים חסרי ציוד". והוא הוסיף: "החיסול השיטתי של הפלשתינאים הוא רצח עם אותנטי: 'פתרון סופי'. מה שלא ניתן היה להוכיח מעולם לגבי גרמניה הנאצית מבוצע לעינינו, אך הפעם השואה היא הפוכה - הגזענות הישראלית עולה באלימות ובזוועה על כל מה שנכתב על הגזענות שלוחת הרסן של הנאצים...". "הכוח היהודי נמצא בכל מקום והוא בעיקרו כוח של כפייה ואלימות" (מתוך "מקור הכחשת השואה בצרפת והתפשטותה" בתוך: ילקוט מורשת, ישראל ז'ק אופן, עמוד 97).

כאמור, בשנים הראשונות שלאחר מלחמת העולם השנייה באה הכחשת שואה לידי ביטוי במאמרים ספורים ובספרים בודדים שפורסמו (בעיקר בצרפת על ידי ראסינייה וברדש). ההשפעה של הכחשת השואה באותן שנים היתה מינימלית ואיש לא התייחס אליה ברצינות. בודדים קראו עליה וידעו על קיומה.

נקודת המפנה בהתייחסות אל הנושא היה בשנת 1967, לאחר מלחמת ששת הימים, כאשר ישראל גברה על מדינות ערב בניצחון חסר תקדים. היהודים כבר לא נתפסים בעיני העולם כקורבנות נרדפים אלא כמנצחים ובעיני מכחישי השואה כשתלטנים וכרודנים הרודים בקורבן החדש, העם הפלשתינאי.

בשנים שלאחר מלחמת ששת הימים כבר לא מדברים על ניצני הכחשה, כי אם על התפשטות ספרות הכחשה ענפה, שיתוף פעולה בינלאומי בין מדינות שונות וניסיון להעניק לנושא ממד אקדמי מחקרי, כפי שנראה בהמשך.

הדור השני

בשנות השבעים הכחשת השואה קיבלה תנופה גדולה. כתביהם של ברדש וראסינייה מוצאים לאור מחדש כספרים, ובהסתמך על טיעוניהם החלו אנשי אקדמיה כמו פרופ' רוברט פוריסון מצרפת, ארתור באץ מארצות הברית ודיוויד אירווינג מאנגליה לפרסם מחקרים אקדמאים רציניים יותר, למראית עין. הטעוניהם הבסיסיים שהופיעו בכתביו של ראסינייה לא השתנו אך קיבלו מעין חותמת רשמית בכתביהם של החוקרים.

הדור השני להכחשה משתמש בטכניקות שונות. הם אמנם אישרו ומאשרים שהיתה אנטישמיות אצל הנאצים ואף מביעים דחייה והינתקות ממנה, אך טוענים שלמרות התנהגותם האכזרית של הנאצים כלפי היהודים, לא היתה שואה. רצח העם היהודי הוא מיתוס שבדו היהודים בהסכמת בעלות הברית. ובכלל בשואה מתו רק מאתיים אלף יהודים ממחלות ומקצתם על ידי הפרטיזנים. הצגה זו של הדברים העניקה להם דימוי של מלומדים המחפשים את האמת ההיסטורית ללא דעות קדומות. קבוצה זו נקראת "הרוויזיוניסטים" מלשון המילה "רוויזיה" שפירושה לשנות, לבחון מחדש, להטיל ספק באמיתות הישנות. הם מתנגדים לתזה המקובלת. מבחינתם, הקורבנות האמיתיים של מלחמת העולם השנייה לא היו היהודים כי אם הגרמנים והפלשתינאים. הגרמנים - מכיוון ששילמו מחיר יקר מאוד, סבלו מהפצצות אכזריות של בנות הברית שגרמו לאבדות רבות בנפש וברכוש. הם סבלו גם מהבחינה המוסרית מכיוון שהם הוצגו לעולם כחיות אדם לא מוסריות.

נוסף לגרמנים גם הפלשתינאים הם קורבנות המלחמה מכיוון שבגלל השואה זכו היהודים להקמת מדינת ישראל בחלקה של פלשתינה ולקבל מיליארדים של מארקים כפיצויים בעד סבלם מאת הגרמנים. וכעת הפלשתינאים נרדפים ומושפלים על ידי היהודים.

הרוויזיוניסטים הקימו ב-1979 את "המכון לביקורת היסטורית" (Institute of Historical Review) או בקיצור IHR. המכון שנוסד ב-1979 על ידי ויליס קרטו, מפרסם כמעט כל מה שנכתב בנושא הכחשת שואה ומתרגם את הכתובים כדי לתת להם פרסום רחב יותר. המכון מהווה מוקד עיקרי למפגשים בין מכחישים מכל העולם, מארגן כנסים בהם נפגשים מכחישים מכל קצות תבל ומחליפים ביניהם חומר וכן מפרסם ומפיץ פרסומים המכחישים את השואה, המביעים אהדה לגרמניה הנאצית והמאשימים את היהודים בגרימת צרות בעולם מתוך רצון לשליטה מוחלטת בו.

משנתו של פרופ' פוריסון

אחד ממכחישי השואה הבולטים של הדור החדש הוא רוברט פוריסון מצרפת. בעבודות הראשונות שפרסם התרכז בחשיפתן של תרמיות, כלשונו, בספרות. בדרך זו הוציא לאור ב-1978 מתחת ידו חוברת בשם "יומנה של אנה פרנק: מהימנות מפוקפקת", וחוברת נוספת תחת הכותרת "לידתה של אגדה: תאי הגזים הנאצים". פוריסון הצהיר שעד שנות השישים היה בטוח כי שואת העם היהודי היא בבחינת עובדה היסטורית, אך לאחר שקרא את ספרו של ראסינייה החלו להתעורר בו ספקות, והוא החל לחקור את הנושא. במאמר ארוך שפרסם ב-1978, טען כי על בסיס עבודתם של היסטוריונים הוא הגיע למסקנות הבאות: א. תאי הגזים הנאצים לא היו ולא נבראו. ב. הניסיון לרצח העם היהודי לא היה ולא נברא. ג. השקר הזה שמקורו ציוני אפשר הונאה פוליטית טאקטית ענקית שמדינת ישראל היא הנהנית העיקרית ממנו. קורבנות השקר, כאמור, הם הגרמנים והפלשתינאים. ד. מפיצי השקר שיודעים כי גילו את התרמית שלהם מסלפים את המחקר הרוויזיוניסטי, מטילים צנזורה על חופש הביטוי ומזייפים את האמת ההיסטורית.

בינואר 1979 פרסם העיתון הצרפתי "לה מונד" מכתב ארוך מאת פוריסון שבו הסביר איך הגיע ל"בשורה הטובה" (כך במקור) שלו אחרי חיפוש של שמונה עשרה שנה אחר "האמת ההיסטורית".

מתוך ניתוח של אלפי מסמכים לא מצא פוריסון אף ראיה לקיומם של תאי גזים אלא רק גילה שפע של ראיות שווא.

במאמר נוסף שלו הנקרא "בעיית תאי הגזים" טוען פוריסון שהוא מקפיד במיוחד על האופן המדעי של כתיבתו. חוברת זו הוצאה לאור בגרמניה והופצה בחינם בשפע עותקים. במבוא למאמר נכתב כי הפרופסור הדגול (פוריסון) נמנה על מספר מועט של "רוויזיוניסטים" שהקדישו את חייהם לאמת, בניגוד לציונים הגרמנים שמנסים להנציח לשווא את האגדות המתועבות שלהם על הפשעים כביכול של הנאצים. לחתימתו של פוריסון על הנוסח הגרמני מתלווה הצהרתו ש"בימי היטלר לא היו שום תאי גזים" ("איך מתקנים את ההיסטוריה", נאדין פרסקו, עמוד 155). לאורך כל המאמר משתמש פוריסון במרכאות כשמופיעות המילים רצח עם או תאי גזים. את השימוש במרכאות כפולות הוא מיישם גם כשהוא מתייחס ל"שמועה על אושוויץ" ("איך מתקנים את ההיסטוריה", נאדין פרסקו, עמוד 155).

במאמר הוא חוזר בו מדבריו לגבי תאי הגזים, וטוען שהם אכן היו קיימים אך שימשו לצורכי היגיינה כגון חיטוי נגד כינים ושרפת גופות של אנשים שמתו כתוצאה מהתנאים התברואתיים הקשים במחנה. ומה לגבי עדויות של אנשי זונדרקומנדו שעסקו בפינוי הגופות מתא הגזים ושרפתם? העדים, לדבריו, לא מהימנים מכיוון שהם יהודים המעונינים להאשים את הנאצים בפשעים מדומים. ומה לגבי משפטי אושוויץ ב-1963 ומשפטי נירנברג בהם נותנים הגרמנים עדויות? ובכן, אלו מבוים ומהעדים נסחטו עדויות שקריות.

אגב, לגבי "המתות החסד" ורציחתם בגז של בעלי מום וחולי נפש על ידי הנאצים? לסוגיה זו לא טרח פוריסון להתייחס.

הוא ממשיך וטוען כי היטלר עצמו מעולם לא נתן פקודה לרצוח אדם רק בגלל גזעו או דתו. (מכחישי שואה רוויזיוניסטים אחרים סותרים את פוריסון וטוענים שהיטלר ידע היטב שיהודים, צוענים, הומוסקסואלים ומיעוטים אחרים מתים בהמוניהם כתוצאה מהרדיפות, למרות שהוא לא זה שהורה לעשות זאת). אך מה בדבר האיום של היטלר על היהודים בנאומו מינואר 1939 בפרלמנט הגרמני ש"אם תצליח היהדות הבינלאומית באירופה או במקומות אחרים להטיל את

העולם לתוך מלחמה... התוצאה תביא לידי השמדה של הגזע היהודי באירופה" (שם, עמוד 156).

לדעת הרוויזיוניסטים תורגמה המילה "השמדה" שלא כהלכה על ידי היסטוריונים יהודים ובעצם תרגום המילה הוא ביטול או סיום. ההיסטוריה, לדעת פוריסון, בוחרת להשתמש בכינוי בתרגומים של מינוחים המתאימים לתפיסת הקורבן היהודית. מבחינתו, מכפישם שלא בצדק את זכרו של היטלר. מבחינתו של פוריסון, היה פיננים של היהודים למזרח העברה או יישוב מחדש של האוכלוסייה מתוך רצון חופשי.

נותרה שאלה נוספת שאליה הוא מתייחס: כמות היהודים שמתו במהלך "הרדיפות" באותן שנים הם מאות אלפים שרובם מתו כלוחמים בפרטיזנים בצבאות השונים או במחתרות. את המקורות למסקנות אלו פוריסון מסרב לחשוף. היכן, אם כן, כל היהודים החסרים? כולם יודעים על תופעת היהודי הנודד. היהודים נמצאים בתנועה מתמדת בעולם, מהגרים מארץ לארץ כבר שנים, וחלקם הגדול נמצא ברוסיה כלאים מאחורי מסך הברזל (הכוונה אז לרוסיה הקומוניסטית שלא אפשרה לאף יהודי רוסי לעזוב את שטחה עד נפילת משטר זה בתחילת שנות התשעים) וחלקם מתחפשים לאמריקנים ומחליפים זהויות ושמות.

פוריסון ממשיך לטפול עלילת שווא גם על היהודים החיים בימינו בטענה שהם משתלטים על מוסדות ממשלתיים באירופה במטרה לסכל כל מאבק לשמירת הגזע הלבן ומורשת התרבות האירופית. היהודים מקדמים את עירוב הגזעים ותורמים לפלישת האפריקאים והאסייתים כדי לנוון את אירופה. גם באקדמיה היהודים לא מפסיקים להתערב ומונעים קבלת עבודות דוקטורט שעוסקות בנושא "בדיקה מחודשת" של השואה, וכן הם מפעילים בצרפת משטרה יהודית שמורכבת מבריונים ושמטרתה לפגוע פיזית במכחישי שואה. משטרה זו מאומנת וממומנת על ידי מדינת ישראל והציונים.

כפי שניתן לראות גם משנתו של פרופ' פוריסון, אחד מהמכחישים המובהקים של "הדור השני" לוקה באי יציבות (יש תאי גזים/אין תאי גזים), התעלמות עקבית מעדויות של ניצולים ושל חוקרים שמתנגדים לדעתו, התעלמות מסוגיות שסותרות את התיאוריה שלו (המתות החסד) ואפילו ערפול ושינוי תעודות (כמו נאומו של היטלר על השמדת היהודים). הוא לא מסתפק בכך וממשיך לדבוק בתורה ההרסנית לפיה היהודים של אז כמו גם הציונים של היום ומדינת ישראל קשרו וקושרים קשר נגד העולם אם על ידי סיפורי בדיות על שואה כלשהי, אם על ידי הקמת משטרות חשאיות בצרפת ואם על ידי התערבות בעולם האקדמיה ומניעת חופש הביטוי מבעלי האמת האמיתיים (כמוהו).

בכל הדברים הנ"ל ניתן לראות כי אכן פוריסון והדור השני להכחשה הולכים צעד אחד קדימה מהדור הראשון (גם מתוך ניסיונם המתמיד להראות שהם אכן חקרו בצורה מדעית, ישבו בארכיונים ובדקו תעודות היסטוריות) הם מצליחים לשכנע את הציבור הרחב ועל כן מסוכנים הרבה יותר.

משנתו של דיוויד אירווינג והמשפט הסנסציוני

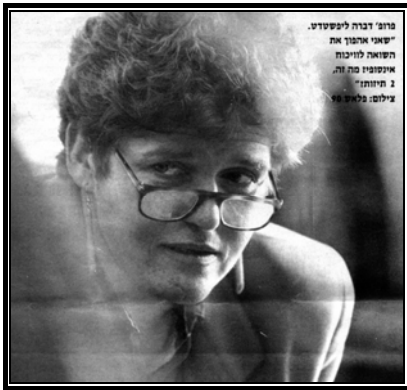
אחד ממכחישי השואה הרוויזיוניסטים הבולטים ביותר הוא דיוויד אירווינג, אשר בניגוד לשאר מכחישי השואה שעניינם בהיסטוריה של המלחמה עצמה נובע מההתעסקות בהכחשה, הוא עצמו

היסטוריון אשר חקר את מלחמת העולם השנייה עצמה ומתוכה הגיע לנושא ההכחשה.

מאז ראשית שנות השישים פרסם אירווינג למעלה משלושים ספרים שהוצאו לאור בחלקם הגדול על ידי הוצאות ספרים ידועות ומכובדות. ספריו מצויים על מדפי הספרים באוניברסיטאות ברחבי העולם.

עניין נוסף שמבדיל אותו משאר המכחישים הוא האופן ההדרגתי שבו החל להכחיש את השואה:

בסוף שנות השבעים החל ההיסטוריון הצעיר דיוויד אירווינג לחקור את מלחמת העולם מנקודת מבטו של היטלר. הוא פרסם את הספר "מלחמתו של היטלר" שזכה לתפוצה רבה ואף הקנה לו פרסום רב.

הנתבעת דברה ליפשיטט

כדי להבין את הקשר שבין ספר זה לבין רעיון הכחשת השואה שאימץ אירווינג כעשר שנים לאחר מכן ראוי לעמוד על מאפייני דמותו של היטלר כפי שתוארו בספר.

בניגוד לדעה ההיסטורית המקובלת שראתה באדולף היטלר רודן אכזרי וקנאי שמוביל את עמו למלחמת עולם בגלל חזונו המטורף, אירווינג מציגו כמנהיג מפוכח המבקש להשיב את גרמניה למעמד הפוליטי הגבוה שבו היתה לפני מלחמת העולם הראשונה. היטלר ביקש להגיע להסדר עם בריטניה שימנע את פריצתה של מלחמה עולמית אך מהלך זה נכשל, על פי אירווינג, בגלל סרבנותו של וינסטון צ'רצ'יל, מנהיג בריטניה אז.

"מבצע ברברוסה", כלומר החזית שפתחה גרמניה נגד רוסיה ב-1941, מוצגת על ידי אירווינג כמהלך שהיטלר נדחק אליו בניגוד לרצונו לאחר ששוכנע באופן חד משמעי כי סטלין, מנהיג רוסיה, עומד לפתוח נגדו במלחמה. כמו כן, היטלר האמין כי הרוסים יחריבו את גרמניה עד היסוד ועל כן חובה על גרמניה לפתוח ראשונה במלחמה.

תפיסות אלו היו מאוד חדשניות ולא מקובלות על ההיסטוריונים הותיקים. אך מה בנוגע לנושא "הפתרון הסופי"? האם גם אז, לפי דעתו של אירווינג, היטלר לא אשם?

אירווינג פותר עניין זה בטענה כי היטלר מעולם לא הורה על השמדתה של יהדות אירופה. ההנחיה שהוא נתן לכפופים לו היתה להעביר את כל היהודים האירופאים מזרחה, קודם לפולין ולאחר מכן לרוסיה, מתוך כוונה למצוא פתרון ל"בעיה היהודית" לאחר סיום המלחמה.

עם זאת, אירווינג לא הכחיש את עובדת התרחשותה של ההשמדה.

זו החלה, לדעתו, כתוצאה מהחלטות מקומיות שקיבלו דרגים שונים של הס"ס כפתרון נוח לבעיות של מגפות ורעב שנגרמו כתוצאה מגירוש היהודים. החלטות אלו קיבלו תמיכה מראש הס"ס, הימלר, אך היטלר לא היה מודע כלל להשמדה המתבצעת. רק שבעים אנשים, קבע, אירווינג בצמרת הנאצית, ידעו על השמדת היהודים. כיצד יתכן שבשטחי הכיבוש התבצעה השמדה המונית של יהודים ללא ידיעתו של היטלר? באופן מפתיע, טוען אירווינג, מסמכים שונים מצביעים על כך שהיטלר היה המנהיג הגרמני החלש ביותר במאה הנוכחית. הוא השקיע את כל

מרצו בניהול המלחמה ולא התערב כלל בענייני הפנים. לכן הוא גם לא היה מודע לפשעים שהתבצעו בתחומו של הרייך.

התפיסות שהציג אירווינג על מעורבותו של היטלר עוררו ביקורת נוקבת מצד היסטוריונים בולטים של הנאציזם שטענו שאירווינג התעלם ממסמכים רבים המעידים על ידיעתו ומעורבותו הפעילה של היטלר בנושא "הפתרון הסופי". בעקבות ספר זה הוזמן אירווינג, בספטמבר 1983, להרצות בפני כנס של מכישי שואה שאורגן על ידי "המכון לרוויזיה היסטורית" בקליפורניה.

כבר בכנס ובמאמרים שפורסמו בעקבות הרצאתו שם בא לידי ביטוי יחסם הדו-משמעי של המכחישים עצמם לאירווינג. מצד אחד, הם חשו הזדהות עמו לאחר שהותקף על ידי קהיליית ההיסטוריונים ועל ידי ארגונים יהודיים שונים. מצד שני, הם מתחו ביקורת על אירווינג שלא כפר מכול וכול בעובדה שהיתה השמדה שיטתית של יהודים.

כיצד ייתכן, שאל פוריסון, שמיליוני יהודים נרצחו ללא ידיעתו של היטלר? אירווינג, כתב פוריסון, לא מצא כל תיעוד המעיד על הנחיות שניתנו לצמרת הנאצית לבצע את תוכנית "הפתרון הסופי" מפני שמעולם לא תוכננה תוכנית כזו. פוריסון פנה לאירווינג בקריאה נרגשת: "הגיע הזמן שהיסטוריון ברמתך יעסוק בנושא זה" (מתוך מאמרו של רוני שטאובר "דיויד אירווינג מרוויזיוניזם להכחשת שואה", בשביל הזיכרון, עמוד 24). קריאתו נענתה.

במהלך שנות השמונים החל אירווינג לאמץ בהדרגה את המינוחים של מכישי השואה.

אם בשנת 1977 עת כתב את הספר "מלחמתו של היטלר" הוא כתב במפורש על קיומם של מחנות השמדה, כעת הוא העמיד את עצם קיומם בספק. עם זאת עד שנת 1988 הוא נמנע מלהצהיר בגלוי שהוא נמנה עם מכישי השואה. השינוי חל בזמן פרסום הדוח של לויכטר.

מהו דוח זה? לויכטר היה מהנדס שעסק בתכנון מתקני המתה עבור בתי הכלא בארצות הברית והסכים לשמש עד מומחה מטעם ההגנה במשפט (שהוזכר מקודם) שהתנהל בקנדה ב-1985 נגד מכישי השואה ארנסט זונדל. בשליחותו של זונדל, יצא לויכטר לפולין למחנות ההשמדה אושוויץ ומיידאנק. בדוח שפרסם עם שובו קבע כי בתאים ובשרידי התאים המוצגים בפני המבקרים במחנות לא יכלה להתבצע השמדת אנשים מסיבה טכנית. עוד קבע כי בדגימות שנלקחו ממתקנים אלו לא נמצאו כל שרידי גז הציקלון B ששימש להשמדה (זאת מכיוון שבכל פעם לאחר שימוש בתא הגזים הוא אוורר על ידי מאווררים מיוחדים. יתר על כן, הבדיקה בוצעה שנים רבות לאחר שבוצע בתאי הגזים שימוש לרצח, והסיכוי שמשקעי הגז יישארו בקירות לאחר כל כך הרבה זמן ותחת מזג אוויר מזרח אירופי הן אפסיות. באופן כללי, כל ההתייחסויות המדעיות "כביכול", להמתה עצמה אם על ידי לויכטר או על ידי מומחים אחרים שהכחישו את אופן ההמתות בתאי הגזים הופרכו אחת לאחת על ידי מומחים שונים. ביניהם פרופ' רוברט ון-פלט אשר כתב דוח מקיף בן שמונה מאות עמודים המוכיח כי היה הליך שיטתי להשמדת יהודים בגזים וכי ממצאיו של לויכטר אינם אמינים משום שהוא חסר את ההסמכות המתאימות).

עבור אירווינג היה דוח לויכטר הוכחה ברורה לכך שהשימוש במתקני ההשמדה היה מיתוס שקרי. "אנשים רבים מדי, אינטליגנטים וישרים, מאות מיליונים, הולכו שולל על ידי המערכה הציבורית המבריקה והממומנת היטב" (שם, עמוד 24). בנקודה זו אימץ אירווינג לחלוטין את רעיון הכחשת שואה. מעתה והלאה שני מוטיבים מרכזיים יחזרו בספריו: האחד, הטענה כי הפגיעה באוכלוסייה הגרמנית האזרחית במלחמה על ידי הפצצות בעלות הברית לא היתה שונה באופן מהותי מהמעשים שבוצעו על ידי הגרמנים ליהודים. יותר מזה, האוכלוסייה הגרמנית נפגעה יותר מהיהודים בגלל אכזריותם של בעלות הברית שעלתה על אכזריות הגרמנים (כמו למשל הפצצת העיר דרזדן שבה מתו אלפי גרמנים. הפצצה זו היתה לדבריו תמוהה לחלוטין

מכיוון שאז ניצחון בעלות הברית על הגרמנים כבר היה ודאי). הרי אם לא היו תאי גזים, כמו שהוא טוען, ולא היתה השמדה שיטתית ברור שהיהודים כמעט ולא סבלו באותה מלחמה. מוטיב שני הנשנה בספריו של אירווינג היא הטענה כי מנהיגי בריטניה אחראים לפרוץ המלחמה. הם דחו את הצעות השלום של גרמניה (שאכן הציעה הצעות להסדרים אך הן היו מגוחכות) ובכך הובילו לאסון.

ככל שעבר הזמן, אירווינג החל ליצור קשרים עם הימין הקיצוני בבריטניה ואף עם קבוצות נאו נאציות ברחבי העולם. הוא הפך לאחד המרצים המבוקשים בחוגים אלה. בראיונות שהעניק לעיתונות ובהרצאות שונות שנשא הוא שלל מכל וכל את הטענה כי הוא אנטישמי ולכן הוא מכחיש את השואה. הוא חזר והדגיש כי עורכי דינו וחלק ממוציאי ספריו לאור הם יהודים. אך גישתו האנטישמית משתקפת בבירור בספרים שפרסם.

כאמור לעיל ב-1998 תבע אירווינג את חוקרת ההיסטוריה פרופ' דברה ליפשטאט מאוניברסיטת "אמורי" בארצות הברית לדין, ואת הוצאת הספרים "פינגווין", בבית המשפט הגבוה בלונדון. טענתו היתה שלליפשטאט הוציאה עליו דיבה בספרה "מכחישים את השואה: המתקפה גוברת על האמת והזיכרון" (שם טענה כי הוא עיוות מסמכים היסטוריים). בספר נכתב כי אירווינג סילף בספריו נתונים ומסמכים כדי לשרת מטרות אידאולוגיות פסולות. בתביעה שהגיש לבית המשפט, טען אירווינג כי האשמותיה של ליפשטאט פגעו בקריירה שלו, הרסו את המוניטין שבנה לעצמו כחוקר והציפו אותו בגלי שנאה.

המשפט נפתח ב-1998. אחד הנושאים המרכזיים שהועלו בו היה זיקתו הישירה של היטלר להשמדת היהודים. כאמור, אירווינג טען שהיטלר כלל לא היה מעורב בנעשה סביבו בנושא זה. כך למשל בליל הבדולח, הלילה בו נערכו פרעות היהודי גרמניה ואוסטריה, נטען כי היטלר לא ידע על הפרעות, ושהתחילו דרש להפסיקן.

עוד הועלתה הטענה והראיה כי היטלר ניסה להגן על יהודי גרמניה, כאשר שמע על הכוונה להוציאם להורג. אירווינג טען לקיומו של קשר בין פנייה של קצין נאצי בריגה, בירת לטביה, שביקש לדעת אם יש הנחייה לחסל יהודים במזרח אירופה, לבין שיחת טלפון שהתקיימה באותו זמן בין היינריך הימלר, ראש הס"ס לבין אחד מהקצינים הבכירים, הגנרל ריינהרד היידריך, שהתייחסה להובלתם של יהודי גרמניה מברלין לריגה בנובמבר 1941. בשיחה זו הורה הימלר למנוע את הוצאתם להורג של יהודים אלה, ואירווינג טוען, כי הודאה זו יצאה מהבונקר של היטלר ומקורה בהיטלר עצמו. פרופ' אוונס, שהופיע כחוקר ועד הגנה לצדה של ליפשטאט, טען כי הימלר עשה זאת רק משיקולי תדמית. הוא חשש מזעזוע בקרב אזרחי גרמניה אם יתברר להם שגם יהודי גרמניה מוצאים להורג. כלומר, להיטלר עצמו לא היה קשר לפקודת הפסקת ההרג (בדיעבד, הוראה זו של הימלר נתקבלה באיחור, והיהודים שהוצאו מברלין כבר נרצחו).

טענה נוספת שעלתה במשפט היתה כמות היהודים שנרצחו בשואה. כאמור, לכל מכחישי השואה יש תיאוריה משלהם כמה יהודים נרצחו באמת ומה קרה לשאר. אירווינג מוכן היה להודות במשפט במיליון נרצחים. הוא טען כי יש לו הכוחות לכך שארגון "ההגנה" הבריח לפחות מחצית ממספר היהודים שהיו באושוויץ והעלה אותם לישראל, שם שונתה זהותם. הוא אף ציין כי בידיו מצוי מסמך אמריקאי בן מאתיים וחמישים עמודים אשר לפיו מספר רב של יהודים במחנה אושוויץ, הוברחו בחשאי לפלשתינה במבצע מאורגן והם נעלמו כלעומת שבאו. במשפט עלו טענות נוספות, ובסופו של דבר ניתן גזר הדין ב-11 באפריל 2000. השופט דחה את תביעת הדיבה שהגיש אירווינג נגד החוקרת דברה ליפשטאט ונגד הוצאת הספרים.

השופט, צ'רלס גריי, קבע כי אירווינג, מסיבותיו האידיאולוגיות, סילף בכוונה תחילה ובאופן עקבי ראיות היסטוריות. לפי הכרעת הדין, אירווינג הוא "מכחיש שואה פעיל, אנטישמי וגזען המתרועע עם קיצונים ימניים, התומכים ומקדמים את הניאו נאציות" (אנטישמיות בראשית האלף השלישי, חיים אופז, עמוד 52).

כיום מסתובבים ברחבי העולם עשרות חוקרים מכחישי שואה. בעלון זה, בחרנו להתמקד דווקא בשני החוקרים הנ"ל כסמל לדור השני של ההכחשה מכיוון שהם הדומיננטיים, המפורסמים והבולטים ביותר בתחום (וגם "המדעיים" ביותר כביכול שחוקרים על פי כללי האקדמיה היות והם מרצים בעצמם). מבחינת מכחישי שואה רבים הצלחת נושא ההכחשה היא בעצם עלייתו לסדר היום בעולם האוניברסיטאות, בתקשורת, אצל הארגונים היהודים ובהתייחסות למשנתם בכלל. וזאת למרות שפעם אחר פעם מלומדים שונים מצליחים לסתור את דבריהם. כך למשל היה בעניין מל מרמלשטיין. "המכון לרוויזיה היסטורית" הציע בשנות השמונים על גבי העיתונים בארה"ב פרס בן חמישים אלף דולר לאדם שיוכיח כי אכן היו תאי גזים ששימשו לרצח עם.

מרמלשטיין, ניצול שואה, הביא את ההוכחות למכון, אך זכה להתעלמות. הוא תבע את אנשי המכון בבית משפט וזכה בסכום המובטח, וכן בארבעים אלף דולר נוספים בגין עגמת נפש. לכאורה, הפסידו מכחישי השואה אך בעצם הפרסום והתהודה הרבה שגרם משפט זה לנושא ההכחשה, הרוויחו המכחישים, שעד היום מתעלמים מההוכחות וממשיכים לדבוק בטענותיהם המסורתיות.

הכחשת השואה נוסח ברית המועצות

סוג הכחשה אחר אפיין את ברית המועצות (רוסיה) בתקופה שקדמה להתפוררותו של הגוש הקומוניסטי. משנתם היתה שונה: כמובן שקשה להכחיש את השואה בארצות הכיבוש הגרמני, שבהן בוצעה השמדת היהודים, אך ניתן להתעלם מהמשמעות האנטי יהודית של הנאציזם, ולראות בהשמדת העם היהודי את רציחתם של אזרחי המדינות, שבהם התגוררו יהודים. כך הפכו הנרצחים היהודים לנרצחים פולנים, רוסים, אוקראינים, הונגרים וכדו'. כלומר, מה שיוצא דופן בהכחשה הסובייטית הוא, שהיא אינה מתעלמת מההשמדה אלא היא מכחישה שיהודים נרצחו אך ורק בשל היותם יהודים. בטיעון זה יש משום הכחשת ייחודיותה ויהודיותה של השואה. הכחשת השואה מצאה את ביטויה גם בניסיונו של השלטון הרוסי למחוק את תרומתם החיובית של היהודים מההיסטוריה הרוסית במלחמה. כך למשל התעלמו בספרי ההיסטוריה ובפרסומים אחרים של השלטון, מחלקם של היהודים בתנועות הפרטיזניות ובמחתרות. אם הוזכרו, אז רק בצורת הטענה שמלחמתם של הפרטיזנים היהודים כוונה כלפי האיכרים המקומיים שאותם הרגו ואת בתיהם בזזו, במקום להלחם נגד הנאצים. בפרסומים רבים לא מוזכרת בכלל שואת היהודים.

השאלה המתבקשת היא: מדוע? מדוע הרוסים שהיו אויביהם המושבעים של הגרמנים במלחמה מפיצים מסרים אנטישמים ומערערים את קיומה של השואה?
לשאלה זו שתי תשובות:

א. רוסיה בימיה כברית המועצות נהגה במדיניות אנטי ציונית כלפי ישראל. התעמולה הסובייטית העלתה את הטענה כי הציונים שיתפו פעולה עם הנאצים במלחמת העולם השנייה. בעצם היהודים הם שרצחו את בני עמם. בטענה זו ניסתה התעמולה הסובייטית לטהר את משתפי הפעולה הרבים עם הנאצים מקרב עמה, שכן רבים מהאוקראינים, הליטאים, המולדבים וכו', שהם בני העמים הסובייטים לקחו חלק פעיל בהפעלת גלגלי מכונת ההשמדה הנאצית (אם בשמירה על מחנות ההשמדה, אם בהקמת משטרות עזר מקומיות שהסגירו יהודים לגרמנים ועוד).

ב. יתכן גם כי בהטלת האשמה על היהודים ניסו שלטונות בריה"מ לחפות על ההסכם לשביתת נשק שחתמה רוסיה עם גרמניה בערב פרוץ המלחמה, בשנת 1939 (הסכם ריבנטרופ-מולוטוב). הסכם זה, נחשב לדעת רבים מההיסטוריונים כאחד מכישלונותיו הגדולים של סטאלין.

מניעי המכחישים

כפי שראינו, מחברי הספרות המכחישה את השואה אינם חבורת מטורפים, אלא אנשים משכילים ואפילו אקדמאים. אך עם זאת הם מאוד מסוכנים. נשאלת השאלה מדוע הם עושים זאת? ← חלקם רוצים לטהר את העם הגרמני, כלומר להשיג הכשר לנאציזם על ידי טיהורו מפשעיו הנוראיים נגד האנושות. על ידי טיהור זה הם יוכלו לנסות ולהחיות בעתיד את התנועה הנאצית במסגרת התנועות הניאו נאציות שצמחו ביבשות אירופה, אמריקה ודרום אפריקה. ברגע שהעולם יבין שלעם היהודי לא נגרם נזק כה גדול כמו שהוא מפיץ תתקבל המדיניות הנאצית בהבנה.

ספרות הכחשת שואה מופנית מבחינתם לדורות הבאים שלא חיו את מלחמת העולם השנייה.

קצין הס"ס לשעבר ומכחיש השואה תיס כריסטופרסן, כתב במפורש: "סיפור זה מיועד לכל האנשים השואפים לאמת ולצדק ובראש ובראשונה לצעירים החשים בחשיכה כי מעוותים בפניהם את העובדות האמיתיות של מלחמת העולם השנייה" (ילקוט מורשת, חוברת כ"ח, 105).

← הכחשת השואה משמשת גם אמצעי מאבק אידיאולוגי בידי אותן תנועות גזעניות לבנות בעלות צביון פאשיסטי נגד שילובם של שחורים, אפריקאים, יהודים ואסייתים, בחברה הלבנה, בארצות הברית ובמערב אירופה.

← הכחשת שואה הינה פתרון המאפשר ביטול חובות כספיים של גרמניה לנפגעים. כאשר השואה מוכחשת, ויביאו הוכחות לאי קיומה, גרמניה כבר לא תהיה חייבת לפצות את נפגעייה, אלא להפך, צריכה היא עצמה לקבל פיצויים ממוציאי ה"שקרים" הללו. כך יורדת מגרמניה מחויבות והיא יכולה לנשום לרווחה וללא נקיפות מצפון, דבר נוח בהחלט.

← משתפי הפעולה והמבצעים ירגישו יותר בנוח להאשים את האחר, ובכלל לפרוק מתחים. לא פחות מזה, ישנה הקלה על הנוצרים, ובמיוחד על הקתוליים (הנוצרות היתה הדת הרווחת בגרמניה). הודאה בחטא תגרום להרגיש אשמים ולכן קל יותר להשאיר את היהודים במקומם כשקרנים וסחטנים המתקיימים על רווחי הפגיעה בזולת. כך הנוצרי נשאר במקומו וכל מה שהיה ממשיך ללא שינוי.

← רצון להדיח את היהודי מהחברה הגרמנית/אירופית על ידי המצאת עלילות ושקרים והוצאת דיבה עליו ודימויו כרמאי וסחטן.

← כאמור לעיל, ישנם כאלה המשתמשים בהכחשת שואה כאלמנט הגנה על הפלשתינאים שלטענתם, משלמים את המחיר על כך שהיהודים המציאו את השואה ובזכותה הם מקבלים שילומים, ערבויות ביטחוניות, רכישות נשק, זוזכים בעמדה של קורבן צדיק. במילים אחרות, כאשר מדינת ישראל והיהודים מקבלים את כל ההטבות שמוזכרות לעיל, כוחם עולה. דבר זה מדאיג את הפלשתינאים אשר רוצים מדינה משלהם, ואשר מאבקים צריך להיות מאסיבי יותר בגלל "שקר השואה" והשלכותיו.

זה המקום לציין, כי ב-1975 בעקבות השוואת האומות המאוחדות את הציונות לגזענות החלה תעמולה ערבית אנטישמית התומכת בהכחשת שואה לפעול בצורה אינטנסיבית, וספרים (כמו הספר "אדולף היטלר, מייסד ישראל" שנכתב על ידי סופר ערבי ונתמך בכסף ערבי) העוסקים בקשר שבין המלחמה בציונות לבין המצאת השואה על ידי יהודים, החלו להתפרסם.

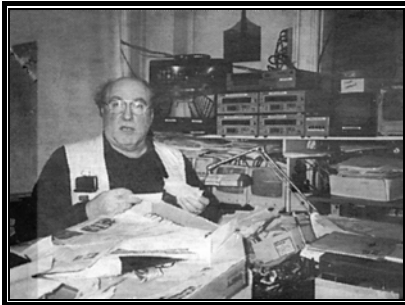
מעניין הוא כי בעולם הערבי הנמרצים שבין מכחישי השואה באים מן החוגים המשכילים והאינטלקטואלים. הפעילים שבהם הם דווקא מכחישי השואה במצרים (עמה חתמה ישראל על הסכם שלום ב-1978) ובסוריה. הנה לדוגמה, ב-1999 פורסם בעיתון הסורי "תישרין" מאמר מערכת שבו נכתב כי "ישראל המציאה את אגדת השואה" כדי לסחוט ממדינות ערב והעולם כספים וסימפטיה. עוד נאמר כי "הציונים מנסים להשתיק את דוברי האמת". המאמר הוא חריף בתוכנו ובסגנונו אך לא בחריפותו. ימים ספורים לפני שחודש המשא ומתן בין ישראל לסוריה שודר בטלוויזיה הסורית ידעה כי "ישראל מבקשת להעמיס את הפלסטינים על אוטובוסים היישר למשפחות" ("אנטישמיות בראשית האלף השלישי", חיים אופז, עמוד 129).

אולם לא רק במצרים וסוריה, אלא גם בכל מדינות ערב האחרות מופיעים פרסומים אנטישמיים ומאמרי שטנה קיצוניים בעיתונות הערבית, כולל הממסדית, וכן משודרות תוכניות טלוויזיה העוסקות בהסתה אנטישמית ובהכחשת השואה.

דרכים להפצת הכחשת שואה

כפי שאמרנו, מכחישי השואה משתמשים באמצעים רבים העומדים לרשותם על מנת לפרסם את דעותיהם בציבור כגון: פרסום ספרים ומאמרים בעיתונות; הוצאת כתבי עת שעוסקים בנושא והפצתם בין בתי ספר תיכוניים ובין סטודנטים; ותכניות בתחנות רדיו (בדרך כלל פיראטיות) ותוכניות בטלוויזיה אשר מוכנות פה ושם לזמן "נציגים" של שתי ההשקפות על בסיס שווה; אפילו המשפטים שבהם הם נתבעים לדין (כמו משפט אירווינג) ואשר מסוקרים בתקשורת נותנים להם פרסום רב.

אך כיום אחד מהכלים החשובים שמשמש שופר להפצת ההכחשה הוא רשת האינטרנט. האינטרנט הפך עם השנים לגורם מכריע ומשפיע בהתמודדות על דעת הקהל העולמית. אפשר להפיץ בו כמות גדולה של חומר בעלות נמוכה יחסית, ללא צנזורה. החומרים יכולים לכלול לא רק מלל אלא גם תצלומים, גרפים, הקלטות וסרטי וידיאו. יש גם אפשרויות שונות לקיים דו-שיח אינטראקטיבי ודיונים בפורומים למיניהם. גם חומרים אנטישמיים שונים נכנסים לרשת ומופצים בה, בעיקר באנגלית ובעיקר על ידי אתרים שמקורם בארצות הברית ובקנדה. לגבי הכחשת השואה קיימים באינטרנט אלפי אתרים שמכחישים את השואה ואשר מספר הפונים אליהם הוא גדול מאוד. מקימי האתר מעונינים להיראות מלומדים ואחראים. בוני האתר ישתדלו להיראות מחפשי אמת שמסתמכים על עקרונות מדעיים כדי לגבור על תעמולת השואה. באתרים מפיצים פרסומים שונים של מכחישי שואה באנגלית ובגרמנית. הפעילות כוללת הקרנת סרטים שופעי ארס, שנהא ואיומים נגד יהודים וזרים. מופיעים בהם גלוחי ראש ניאו נאציים עם סמלים נאציים ומציגים בין השאר כיצד יש לחסל יהודים בכלי נשק חמים וקרים.

ארנסט זונדל על רקע ספרייתו מתוך "דיעות אחרונות" [27.4.1997]

לפנינו מספר אתרים העוסקים בהכחשת שואה: Zundelsite - מנוהל על ידי אחד ממכחישי השואה העיקריים, ארנסט זונדל (שהזכרנו קודם) מקנדה. האתר המנוהל בשלוש שפות (גרמנית, אנגלית וצרפתית) זוכה לתשומת לב רבה ולמספר גולשים רב. שלושת טיעוניו העיקריים של האתר:

1. אדולף היטלר מעולם לא נתן הוראה לחסל את היהודים.
 2. בשום מחנה ריכוז גרמני לא היו תאי גזים שמטרתם היתה המתת בני אדם.
 3. מספר היהודים שמתו או נהרגו כתוצאה מהמדיניות הגרמנית קטן בהרבה ממה שפורסם עד עכשיו. יש הטעיה בהצגתם כ"קורבנות" העיקריים של המלחמה.
- אתר **זונדל** מתוחזק היטב ומעודכן לעתים קרובות. הוא מכיל גם קלטות של הרצאות שנושא זונדל בעולם על נושאים הקשורים לשואה כגון השילומים ששילמה גרמניה לישראל. כדי להגן על חופש הביטוי של זונדל הוקמו בשבילו אתרים נוספים באוניברסיטאות שונות בארה"ב.

הוועדה לדין פתוח על השואה (CODOH) - ארגון זה הוקם על ידי ברדלי סמית, מכחיש שואה ידוע.

האתר מוקדש לדיויד אירווינג, ההיסטוריון מכחיש השואה, ולכן מופיעים שם חלקים ממחקריו. קהל היעד של האתר הוא סטודנטים, והוא משתדל לכבוש את לב הקהל שלו ע"י קריאה לחופש הביטוי.

המכון לביקורת ההיסטוריה (IHR) - בכניסה לאתר מצוין שהוא זוכה ליותר מאלפיים כניסות של גולשים בחודש. האתר מנוהל על ידי גרג רייבן וכולל קטעים מכתב העת המודפס של מכחישי השואה, "המכון לביקורת היסטורית". ב-1995 השיג רייבן כתובות של ניצולי שואה וכמה מאות אקדמאים שעוסקים בחקר השואה (לא מכחישים) ושלח להם הודעות אלקטרוניות אשר בהם מופיעות רשימות העוסקות בהכחשת השואה מכתב העת.

ברשת האינטרנט מופיעים עוד אתרים רבים שעוסקים בהכחשה ובאנטישמיות, שתומכים בניאו נאציות ובגזענות אך הם מוגנים על ידי הזכות לחופש הביטוי. כמה ארגונים נטלו על עצמם לעקוב אחר האנטישמיות וההכחשה באינטרנט, אך מאבקם אבוד מראש. יותר מזה, הניסיונות לתקוף אותם רק נותנים להם פרסום חינם.

במשך שנים ניטש ויכוח בסיסי בין אקדמאים בשאלה האם צריך בכלל להתווכח עם מכחישי שואה. מתנגדי הויכוח טוענים כי הוא רק יחזק את טיעונם של מכחישי השואה שעצם הויכוח על השואה הוא לגיטימי ומותר. מצד שני, יש הטוענים כי הימנעות מויכוח עם המכחישים יחזק את טיעונם שטיעוניהם מושתתים על עובדות היסטוריות ואין אפשרות לערער עליהן. ובהקשר לנושאינו טוענים התומכים בויכוח שאי אפשר להשאיר "במה" כה חשובה כמו האינטרנט בידי מכחישי השואה וכי אנשים החשופים לטיעוניהם חייבים לקבל מיד תשובה משכנעת.

בכל מקרה, ב-1995 נחקק חוק אמריקני הנושא את השם "חוק הצניעות בתקשורת" האוסר העברת תקשורת ברשת שיש בה תועבה או ניסיון להציק לזולת. כל אתר אינטרנט שמכיל בתוכו חומר כזה (כמו הכחשת שואה) ויש לו נגישות לתושבי ארצות הברית נאסר לשימוש ולגלישה. לאחר שהחוק אושרר קמה צעקה גדולה בקרב שוחרי אינטרנט ובקרב קבוצות של מגיני זכויות האזרח. על כן הוחלט לבטל כל ניסיון של צנזורה ממשלתית ולנסות לבנות מערכת של מידע שתדרג ותסווג מידע באינטרנט לכל מי שירצה בכך. הניסיונות הראשונים לבניית מערכת כזו נבדקים בימים אלה בתמיכתן של רוב החברות והארגונים הגדולים הקשורים לאינטרנט.

עובדות היסטוריות הסותרות את טענות המכחישים

קו המחשבה שמנחה לרוב את מכחישי השואה השונים, הוא בעצם התעלמות מוחלטת מן התמונה הגדולה והמורכבת של השואה והתמקדות בפרטים ספציפיים מתוך הטרגדיה כולה. ברגע שבו הצליחו הם לערער על אותו פרט ספציפי מבלי לחבר את כל הפרטים לסיפור, מרשים הם לעצמם להטיל ספק בהתרחשות האירוע כולו!! קו-מחשבה זה איננו הגיוני, מאחר ובדרך זו אפשר בעצם להכחיש ולערער כל אירוע היסטורי שאי פעם קרה. המקורות שנמצאים בידנו בדבר אמיתות השואה, רבים, הן מהצד היהודי והן מהצד הגרמני. לדוגמה:

- ◀ מסמכים גרמניים שנמצאו במהלך המלחמה ואחריה שבהם מדובר ישירות או בעקיפין על תהליך רצח היהודים תוך שימוש במילים: "השמדו", "חוסלו".
- ◀ עדויות של פושעים נאצים שהתנהלו בנירנברג לאחר המלחמה בהם מספרים הם בעצמם, על החלק שנטלו במעשי הזוועה.
- ◀ מסמכים ודוחות יהודיים.
- ◀ מסמכים ועדויות של תושבים מקומיים, רוסים ופולנים שסיפרו, ועודם מספרים מה ראו עיניהם במהלך המלחמה.

מסמכים גרמניים:

בידינו קיימים שני סוגים שונים של מסמכים:

1. מסמכים המציינים **במפורש** את רציחתם של היהודים בארצות השונות, שביניהם ניתן למצוא מסמכים של בכירים בהנהגה הנאצית כגון: היטלר, הימלר, אייכמן ועוד אנשי ס"ס בדרגות שונות.
2. מסמכים גרמניים אשר אינם מדברים מפורשות על השמדת היהודים, אלא משתמשים ב"קודים" על מנת להסוות את תוכנית ה"פתרון הסופי". כותבי המסמכים יהיו לרוב אישים בהנהגה הנאצית, וכמו כן פקידי ביורוקרטיים בדרגות שונות.

מסמכים המדברים במפורש על רצח היהודים

לאורך כל המלחמה ניתן לראות כי היטלר מדבר על רצח היהודים בצורה בוטה ביותר! עדות לכך ניתן לראות בנאומו מתאריך 30.1.1939, שבו הוא אומר כי: "אם יעלה בידי יהדות הממון הבינלאומית באירופה ומחוצה לה לדרדר את העמים פעם נוספת למלחמה עולמית (היטלר מאשים את היהודים בפרוץ מלחמת העולם הראשונה), אזי לא תהיה התוצאה בולשביזציה של העולם ועמה נצחון היהדות, אלא השמדת הגזע היהודי באירופה...".

שלוש שנים אחרי, בספטמבר 1942, חוזר היטלר על האיום באומרו כי "אם יהדות העולם תיזום מלחמה נוספת, כדי להשמיד את העמים האריים באירופה, לא העמים האריים יושמדו אלא היהודים...". (אפריים קיי, מתוך "ילקוט מורשת" גיליון ס"ג עמ' 21).

גם הימלר (ראש הס"ס) שהיה נוהג לבקר בשטחים שנכבשו בברית המועצות, על מנת לבדוק כיצד מתקדמים העניינים, נתן הוראות מפורטות בדבר "הריגת כל היהודים ודחיקת רגליהן של הנשים היהודיות לתוך הביצות בסביבת ברנוביץ...".

הימלר בדברו על תוכנית הפתרון הסופי מציין כי "מצפוננו מדריך אותנו על מנת להמשיך ולסיים את תהליך הניקוי... ברצוני לומר לך שאני מבין שהורגים את היהודים הבוגרים, אבל כיצד תיתכן

הריגתם של נשים וילדים?? אחר כך אני מהרהר ואומר שיום אחד הילדים האלה יגדלו..." (אפריים קיי, מתוך "ילקוט מורשת" גיליון ס"ג עמ' 23).

מסמכים נוספים חשובים שבהם מדובר במפורש על חיסול והשמדת היהודים הינם "דוחות האינצגרופאן" במשפטי נירנברג הוצגו כ- 195 דוחות שונים של יחידות הרצח!! בדוח של קארל יגר, מפקד אינצקומנדו 3, ניתן למצוא את מקומות הרצח, תאריכיו, מספר הנרצחים ועוד... בסוף הדוח מסכם יגר את מספר הנרצחים בכ- 137,346:

אוגוסט	31,246	יהודים
ספטמבר	165,383	יהודים
אוקטובר	95,735	יהודים
נובמבר	70,948	יהודים

מסמכי האינצגרופאן חושפים באופן מזעזע את מספרם העצום של היהודים שנרצחו, שמגיע לפי ההערכות ל-1,400,000

מסמכים גרמניים המדברים ב"קודים" על רצח היהודים

מלבד המסמכים שמדברים בפירוש על ההשמדה קיימים בידנו מסמכים שבהם משתמשים בקודים על מנת להסוות את הזוועה האמיתית, דוגמאות לכך ניתן לראות ב:

◆ מסמך המסכם את ועידת ואנזה שנתכנסה על מנת לדון בפתרון הסופי, במסמך זה לא מופיעה כלל המילה "חיסול" או "השמדה" אלא מילים עדינות בהרבה בסגנון של "יישוב מחדש", "טיפול מיוחד", מה שמפתיע הוא כי במשפט אייכמן שהתקיים ב-1961, סיפר אייכמן כי במהלך תשעים דקותיה של ועידת ואנזה הם דיברו על שיטות שונות של הרג, חיסול והשמדה של יהודים.

◆ דוגמה נוספת למסמך שבו מנסים להסוות את האמת ניתן לראות במכתבו של קרל וולף הממונה על הסגל האישי של הימלר אצל ד"ר תיאודור גנצנמילר (שהיה המנהל הכללי של משרד התחבורה) באשר להסעת יהודים מורשה לטרבלינקה: "...בשמחה רבה למדתי מהודעתך שזה 14 יום נוסעת כל יום לטרבלינקה רכבת ובה 5,000 בני העם הנבחר..."

◆ במכתב שנכתב על ידי יוהנס פרדל (הממונה על מחלקת הרכב של משטרת הביטחון) בנוגע להמתת יהודים במשאיות גז נכתב כי "מאז דצמבר 1941 טופלו 97,000 בשלוש משאיות מבלי שהתגלו כל סימני תקלה... יש לראות בפיצוץ שארע בחלמנו מקרה יחיד..."

הניסיון מלמד שכשסוגרים את הדלת נהיה חושך בפנים, המטען דוחף חזק כנגד הדלת ודבר זה מקשה על נעילת הדלת. כל המסמכים הגרמניים מצביעים באופן ישיר על תכנון וביצוע מעשי הזוועה! על סמך מסמכים אלו לא ניתן לדעת במדויק בכמה יהודים מדובר, אך ברור שמדובר במיליוני יהודים.

משפטים נגד פושעי מלחמה נאצים

לקראת משפטי נירנברג הגיעו לידי השופטים כ-100,000 מסמכים, מתוכם כ-5,000 הוגשו בזמן המשפטים עצמם, המסמכים הללו הם הבסיס לידיעותינו על השמדת יהודי אירופה, בנוסף עליהם יש להוסיף את שני המשפטים של הפושעים הנאצים: אדולף אייכמן ואיוון ג'ון דמיאניוק שהתקיימו בישראל, החומר התיעודי הרב ועדותם של אותם נאצים היוו בסיס איתן להוכחת פשעי המשטר הנאצי.

בשנת 1994 פורסמה מהדורה מעודכנת של הספר "היטלר והפתרון הסופי" של פלמינג בו הוא מדבר על משפטם של ראשי "טופף ובניו" שהיו אלו שתיכננו ובנו את המשרפות באושוויץ בירקנאו, אחד המהנדסים הראשיים סיפר שביקר באושוויץ שש פעמים ואף הודה שידע על השמדתם של חפים מפשע באותם תאי גזים, מידע זה לא הפריע לו להמשיך להגיע לאושוויץ ואף לבצע תיקונים במשרפות.

מסמכים ודוחות יהודיים

מסמכים יהודיים כוללים בתוכם יומנים אישיים, שנכתבו בידי יהודים שנספו, או שעודם בחיים, וכמו כן עדויות של ניצולי שואה בימינו אנו. יהודים רבים חשו צורך עז להעלות על הכתב את המתרחש סביבם למען הדורות הבאים, חיים אהרון קפלן ביומנו מתאר זאת כ"להבה בתוכי השורפת אותי מבפנים וזועקת לתעד..." תיעוד היהודים, בשונה מהתיעוד הגרמני, לא היה תיעוד אינפורמטיבי שעסק בדוחות, מספרים וביצוע, אלא התמקד ברגשותיהם, תחושותיהם וחששותיהם. היומנים הללו לרוב יתארו את חיי היום-יום בגטאות ובמחנות, החיים בצל הפחד, החיים במסתור ועוד...

בגטו ורשה לדוגמה, התארגנה קבוצה שבראשה עמד ההיסטוריון עמנואל רינגלבלום, שמטרתה הייתה לתעד את המתרחש בגטו, ונקראה "עונג שבת", קבוצה זו אספה מסמכים, ידיעות ובשלב מאוחר יותר גם יומנים שנכתבו החל מחודש אחרי המלחמה! אוסף נדיר זה (שרק חלק ממנו נמצא אחרי המלחמה) מאפשר לנו הצצה נדירה לחיי היהודים באותה תקופה.

רודולף ורבה (לשעבר ולטר רוזנברג) ואלפרד וצ'ר הצליחו לברוח מאושוויץ ב-1944, ורבה מספר כי בשנים 1942-1943 עסק בהוצאת הגופות המתות מהרכבות המגיעות למחנה, מיון חפצי הנספים והכנתם למשלוח לגרמניה. ורבה מספר כי בעשרת החודשים הללו היה נוכח הוא בהגעתה של כל רכבת לאושוויץ, ועל כן למד בעל פה מהיכן מגיע כל משלוח, ומה מספר הקורבנות שהגיעו, ב-1943 הפך ורבה להיות רשם של כל מה שקורה במחנה ה"הסגר" בבירקנאו. אלפרד וצ'ר היה גם הוא רשם אשר אסף ידיעות רבות על תהליך ההשמדה והמושגים.

דוח וצ'ר-ורבה מתאר את אשר קרה בבירקנאו מאפריל 1942 ועד לבריחתם באפריל 1944. דוח נוסף בן שבעה עמודים שנכתב על ידי יהודים אסירי בירקנאו חושף כי "החל מ-15 במאי 1944 התחילו להגיע בכל יום בין 14,000 ל-15,000 יהודים מהונגריה. כיוון שהמשרפות לא עמדו בעומס, חפרו הנאצים כמה בורות ענקיים, שלוש מטר אורכם וחמישה עשר מטר רוחבם, כדי לשרוף את הגופות הנוספות..." (אפריים קיי, מתוך ילקוט מורשת, גיליון ס"ג עמ' 32).

הדוחות החשובים והכואבים הללו בעצם מביאים לנו מידע חשוב על המתרחש במחנות מן הבחינה היהודית.

מסמכים ועדויות של המקומיים רוסים/פולנים

סביב בורות הריגה ומחנות השמדה רבים שבהם היו נרצחים יהודים באכזריות, חיו להם בשלוחה התושבים המקומיים, לעיתים היו המקומיים (רוסים ופולנים בעיקר) שותפים ממש ברצח היהודים. בדוח של פולניה בשם הדלגטורה שנכתב באפריל 1942 מוזכר מחנה בלז'ץ, "...ביום הראשון הגיעו חמישה משלוחים ולאחר מכן הגיע מידי יום ביומו משלוח אחד מכל כיוון... תצפיותיהם של התושבים המקומיים הביאו את כולם לידי מסקנה אחת: בתוך המחנה מתבצע רצח המוני של יהודים..."

שני דוחות נוספים הגיעו אלינו מגורמים פולניים מחתרתיים וחשפו את שקרה במחנות ההשמדה בפולין, "...האנשים דחוסים בתוך קרונות הרכבת כל כך, עד שחלקם מתים מחוסר אוויר, מים ואוכל. כשהרכבות מגיעות ליעדן מחצית האנשים כבר מתים. הנותרים מובלים למחנות מיוחדים בטרבלינקה, בלז'ץ וסוביבור, שם רוצחים אותם..."

מסמכים רוסיים

קצת לאחר שחרור מחנה אושוויץ פרסמה טאס (סוכנות העיתונות הרשמית של הסובייטים) דוח על הרצח ההמוני במחנה אושוויץ!!

חשוב לציין כי עוד בזמן המלחמה הוקמה על ידי הרוסים ועדה לחקר פשעי הנאצים, שצריכה היתה לחקור את כל אותם התושבים המקומיים במקומות ששחררו מחסות השלטון הנאצי על מה שראו/ידעו/שמעו שקרה בתקופה שאיזורם היה תחת שליטה גרמנית.

הועדה חקרה את התושבים הרוסים המקומיים על מעשי הרצח, שמות הניספים, כתובתם, מינם עיסוקם וגורלם. ל"יד ושם" הגיעו 1199 תיקי חקירה של הועדה.

מקור חשוב נוסף של תעודות ומסמכים, ניתן למצוא ב"ספר השחור" של איליה ארנבורג, שהיה חבר בוועד היהודי האנטי-פאשיסטי, הספר כולל-יומנים, עדויות, מכתבים ועדויות של עדי ראיה וניצולים.

הדוחות והמסמכים שהוזכרו מלמדים כי האוכלוסייה המקומית ידעה על המתרחש, למרות ניסיונות ההסתרה הרבים מצד הנאצים.

מלבד הדוחות והמסמכים הרשמיים יש עשרות אלפי עדויות של המקומיים שמסרו עדות על שהתרחש. לעיתים הם אף יספרו כי הריחו היטב את ריחם החרוף של הגופות שנשרפו במחנות הסמוכים לביתם...

התמודדות עם הכחשת השואה

ידועה ומוכרת לכולנו העובדה כי בשנים האחרונות הצליחה תופעת "הכחשת השואה", לחדור לתקשורת ההמונים, קיימים אלפי אתרים אנטישמיים באינטרנט העוסקים בהכחשה, וכמו כן פרסומים ומאמרים רבים בדבר הכחשת השואה מתפרסמים לעיתים תכופות. ארגונים ומוסדות יהודיים רבים התלבטו בנוגע לדרכי הטיפול בתופעה, האם לנהל מאבק שמטרתו לאסור הפצת ספרות ההכחשה או שמא עדיף להימנע מכל עימות ו/או קשר עימם, בכדי שאלו לא יביאו לאותם מכחישים פרסום ובמה, בנוסף האמינו רבים כי הטיעונים השקריים של המכחישים יישכחו עם הזמן, ואכן בתחילה ניסו מרבית המוסדות והארגונים היהודיים להתעלם מן התופעה, מתוך ההנחה כי אף אדם לא יאמין לשקריהם של מכחישי השואה. עם הזמן התברר שהמציאות בשטח שונה וכי המכחישים מצאו קהל יעד בארצות שונות.

המכחישים תפסו תאוצה והחלו להפיץ חומר הסתה, לקיים כנסים וועדות ואף צעדות והפגנות. במספר מקומות בעולם החליטו גופים ופרטים לנקוט בצעדים כנגד אותם מכחישים, לדוגמה: באחת האוניברסיטאות בקליפורניה, היה אמור להתקיים כינוס שנתי של מכחישי השואה, סטודנטים ומרצים רבים שהתנגדו בכל תוקף לרעיון ניסו למנוע את הכינוס הנ"ל ומשלא הצליחו איימו אף להשבית את הלימודים, האיום עזר והכנס לא התקיים באותה האוניברסיטה.

באחד העיתונים בקליפורניה פרסמו מספר מכחישי שואה, כי הם מוכנים לתת פרס בסך חמישים אלף דולר לאדם שיוכיח שאחד מקרוביו או מכריו מת בגזים. יהודי בשם מרמלשטיין שהיה באושוויץ הצליח להוכיח, המכחישים, כמובן, סירבו לשלם את הפרס. מרמלשטיין תבע אותם ובית המשפט קבע כי ההמתה בגזים אכן קרתה וחייב את המכחישים לשלם פיצוי כספי. בדרום אפריקה דרשה הקהילה היהודית להכריז על ספרו של האנגלי הרוד ("האם שישה מיליון מתו באמת?" שנת 1974) כעל חומר הסתה המנוגד לחוקה, דרישתם נתקבלה והפצת הספר נאסרה.

בצרפת נערכו מספר משפטים נגד שני מכחישי שואה מפורסמים: פול רסינייה ורובר פוריסון, באחד מהמשפטים קבע בית המשפט כי רובר פוריסון אכן פגע ברגשותיהם של ניצולי שואה רבים, אך אין הם מוסמכים לפסוק בעניין זה, מאחר וסוגיית השואה היינה סוגיה היסטורית, ולא סוגיה משפטית.

במאי 1996 הגיש ארגון הסטודנטים היהודיים בצרפת תביעה נגד מספר ספקי אינטרנט אשר הפיצו באתרם דברי שטנה והכחשת שואה, פסיקת בית המשפט היתה כי שלושת הספקים זכאים מאחר ואינם אחראים להפעלתם.

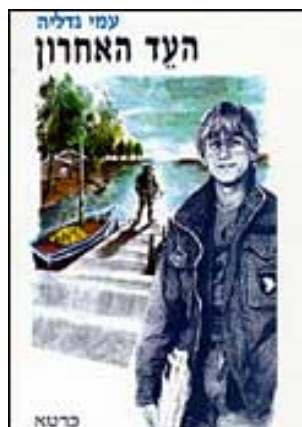
בנוסף למאבקם של הארגונים והמוסדות השונים, זכה הנושא להתעניינות מצד מדינות העולם. ראשי מדינות רבות הגיעו להבנה כי הפקת הלקחים מהשואה, חייבת להיות חלק בלתי נפרד מהחינוך לדמוקרטיה וערכיה. יתרה מזאת, לימוד נושא השואה היינו כלי חינוכי נגד לאומנות וגזעניות, דוגמה למדינה כזו ניתן לראות בשטוקהולם בירת שוודיה אשר קיימה בינואר 2000 ועידה עולמית ראשונה מסוגה, שנקראה "הוועידה העולמית הראשונה לחינוך, זיכרון ומחקר השואה".

בוועידה השתתפו ארבעים ושישה נציגי מדינות בהם ראשי ממשלות ונשיאי מדינות, השוודים יוזמי הוועידה ראו בה כלי חינוכי שמטרתו להבדיל בין טוב לרע. בנוסף פנתה ממשלת שוודיה שני היסטוריונים שיכתבו חוברת על השואה, וכיום מצויה חוברת זו בכל בית שני בשוודיה.

ממשלת שוודיה בשיתוף עם מדינות אחרות אף הכינה תוכנית בית ספרית שנקראה: "היסטוריה חיה" אשר היוותה את הבסיס לפרוייקט בינלאומי שנקרא: "כוח משימה". "כוח משימה", מטרתו היתה לדאוג לקידום המחקר ודרכי החינוך של השואה במדינות שונות כמו: ארצות הברית, גרמניה, פולין, צרפת וכו'. בשלב מאוחר יותר הצטרפה גם מדינת ישראל לפרוייקט הנ"ל. לאחר הקמת פרוייקט זה פנה נשיא צ'כיה למארגניו וביקש מהם להעביר בצ'כיה סמינריונים ופעילות בנושא השואה לאור תופעת הגזענות שמתפשטת ברחבי מדינתו. מלבד הוועידה העולמית שעוררה הד תקשורת נרחב, מתעסקות מדינות נוספות בגורל הרכוש היהודי שנגזל על ידי הנאצים, איתורו והחזרתו ליורשיו. (כגון אוסטרליה, איטליה, אסטוניה, ברזיל ועוד).

גם נשיא סלובקיה בביקורו בישראל בשנת 2000 אמר כי: "איננו יכולים לעצום עיניים נוכח שילוחם של 72,000 יהודי סלובקיה... והיו בה מחנות עבודה שמהם נשלחו אזרחינו היהודיים אל היעד שלא היתה ממנו חזרה. אנו מתביישים שמאורעות נוראים אלה יכלו להתרחש במאה העשרים בסלובקיה ובאירופה כולה..."

הנשיא אף הוסיף כי קבוצת מורים שחזרה מהשתלמות מיוחדת בנושא שואה ב"יד ושם" יקנו את הידע שרכשו לאנשי חינוך סלובקיים, וכמו כן יבנו תוכנית לימודית לבתי הספר במדינה. לסיכום, בפרק זה ניתן לראות כי מספר מדינות בעולם לקחו על עצמם את זיכרון השואה ולמידת לקחי השואה, לאור האנטישמיות והגזענות במדינתם בפרט, ובעולם בכלל. בישראל, כמובן, נעשים מאמצים רבים על מנת לשמר את זיכרון השואה ולנסות למזער את הנזק שיוצרים "מכחישי השואה" על ידי אמצעים כגון-תיעוד ניצולים, חקר קהילה ומכוני שואה שונים שעוסקים בהנחלת השואה ומורשתה לדורות הבאים.

כדאי לקרוא...

"העד האחרון"

עמי גדליה

הספר, המבוסס על סיפור אמיתי, מספר על אריק סוונסון, תלמיד תיכון שוודי המגלה במהלך שיעור היסטוריה שמורתו בעצם לא ממש בטוחה שהיתה שואה והיו תאי גזים שבהם המיתו יהודים. הנושא מטריד אותו מאוד, והוא יוצא למאבק בשכחה ובהכחשה ומנסה לגרום לפיטוריה של המורה ולעורר את חבריו לכיתה מאדישותם.

תוך כדי המאבק הוא נתקל גם באיש זונדרקומנדו אמיתי ומנסה לגרום לו להעלות את זיכרונותיו על מנת שלא ישכחו. הספר מרתק, כתוב בצורה בהירה ומומלץ לכל אחד הרוצה לחדור ללב נושא זה.

הספר ניתן להשאלה בספריית מכון אייבשיץ.

מומלץ! קריאה נעימה!

כדאי לראות...

"לעולם לא אשכח"

ארה"ב, משך הזמן: שעה וחצי

הסרט, המבוסס על מקרה אמיתי, מספר את סיפורו של יהודי ניצול אושוויץ בשם **מל מרמלשטיין**, שמהגר למאריקה ומנסה לשקם את חייו. הוא מקים משפחה, עסק וכן תערוכה קטנה של חפצים ממחנות ריכוז לשם הנצחת משפחתו שנרצחה באושוויץ. בשלב מסוים, אחרי קריאת כתבה בעיתון שתומכת בהכחשת השואה, מחליט מל לצאת למאבק משפטי כנגד קבוצה של מכחישי שואה, מאבק שמתדרדר לדרכים אלימות.

הסרט נעשה בתמיכת מכון ויזנטל בארה"ב, והוא מעניין מאוד ומעביר את מסר זיכרון השואה בצורה ברורה מאוד.

בומלץ! צפייה זעימה!

סיכום

בעלון זה עסקנו בנושא חשוב מאין כמוהו: הכחשת השואה והניסיונות הבלתי פוסקים מצד גורמים שונים לטעון כי השואה מעולם לא קרתה או לפחות לא התחוללה באותו אופן שבו היא מצטיירת על ידי הניצולים עצמם ו/או חוקרי ההיסטוריה המקובלים.

כפי שראינו להכחשה פנים שונות. יש שיאמרו שאמנם נרצחו יהודים באירופה בשנות הארבעים אך לא בכמויות האסטרונומיות שדיברו עליהן; אחרים יטענו שהרוצחים אינם הגרמנים כי אם דווקא מנהלי העבודה היהודיים (קאפו). כלומר היהודים בעצמם, הם שגרמו למות אחיהם במחנות; ויש שיפסקו בנחרצות כי בתאי הגזים לא נרצחו מעולם בני אדם.

לעוסקים בהכחשה יש עוד עשרות טיעונים, הוכחות ומחקרים נוספים המוכיחים שכל העניין הוא רק מזימה יהודית/רוסית/ אמריקאית/בריטית שמטרתה להפיל את הגרמנים ולגנוב את כספם/ להתעלל בעם הפלשתינאי/ לנסות לחסל את הגזע הלבן השולט וכו'.

מכחישי השואה הבולטים (כמו ראסינייה, אירווינג) בעצמם אינם בעלי משנה סדורה ועקבית. הם משנים את דעותיהם שוב ושוב (וכפי שהוכח במשפט אירווינג), בהתאם לאינטרסים שלהם לעיתים רק מציעים זווית היסטורית שונה ולעיתים מכחישים את השואה לחלוטין.

עם זאת ההכחשה היא תהליך שהולך ומתגבר: אם על ידי תכנים שהולכים ומחריפים ואם על ידי דרכי ההפצה שהולכות ומשתכללות. זהו תהליך מסוכן שאם לא נלחם בו בזמן, סופו שבעוד עשור או שניים המכחישים יצליחו: הדורות הבאים לא יזכרו בדיוק מה קרה באותה מלחמה איומה במאה הקודמת, איזה נזק עצום נגרם לעם היהודי ובמה שונה רצח מיליוני היהודים במלחמה מאסון הפליטים בקוסובו או משואת העם הארמני. וכידוע אם הזיכרון יישכח ומהטעויות לא יופקו לקחים, סופה של ההיסטוריה לחזור על עצמה!

הזהו אדם? פרימו לוי

הרהרו וזכרו כי כל זאת אירע
והיו הדברים האלה:
אשר אנכי מצוכם
לחקוק בלבבכם.
ושיננתם אותם לבניכם
בשבתכם בבית בלכתכם בדרך,
בשכבכם ובקומכם.
והיה כי תדומו- יאבדו בתיכם
ויך בכם החולי מכף רגל עד קדקוד.
ויהפכו מכם פניהם יוצאי חלציכם, עוד.

אתם היושבים באין מחריד
במשכנות מבטחים;
אתם המוצאים מאכל חם לפני ידיד
בשובכם הביתה עם דמדומים:
התבונן וראו זהו אדם
העובד בביצה הקרה;
הוא, שאינו יודע מנוחה ונלחם
למען פת לחם זעירה.
שבעבור "כן" או "לא" לבן מוות היה.
התבוננו וראו האם אישה היא זאת.
בת בלי שם ובלא שיער;
שלא נותר בה עוד כוח לזכור,
שעיניה ריקות וצונן חיקה
כצפרדע ביום חורף וכפור.

ביבליוגרפיה

- אופז, חיים. "אנטישמיות בראשית האלף השלישי- היבטים וסוגיות. ירושלים: משרד החינוך, 2000.
- אופן, ז'ק ישראל. "מקור הכחשת השואה והתפשטותה בצרפת" בתוך: משואה קובץ שנתי לתודעת השואה והגבורה, כרך 71, 2001, ע"מ 83-109.
- "אשוויץ", אנציקלופדיית השואה, כרך א', עמודים 42-56.
- אלגזי, יוסף. "טיהור השרץ בק"ן טעמים או: הספרות המכחישה את השואה", בתוך: ילקוט מורשת, כ"ח, 1979, עמודים 95-107.
- אלקסנדר, אדוארד. "גניבת השואה", בתוך: תפוצות ישראל, ה'ו', 1981, עמודים 31-41.
- ☒ ארד, יצחק. תולדות השואה בתמונות. ת"א: ספריית פועלים, 1992.
- ☒ 7 אואר, יהודה. "תופעת הרוויזיוניזם, הכחשת השואה ומשמעותה ההיסטורית", בתוך: גוטמן, י. ואחרים, עורכים, שואה בהיסטוריוגרפיה, ירושלים: יד ושם, תשמ"ז.
- ☒ בן אריה, כתריאל. השואה. לביא: תל אביב, 1981.
- גריף, גדעון. בכינו בלי דמעות, עדויותיהם של אנשי הזונדרקומאנדו באשוויץ, ירושלים: יד ושם, 1999.
- האוזנר, גדעון. "הניסיונות לסילוף האמת על השואה", בתוך: משואה קובץ שנתי לתודעת השואה והגבורה, כרך ה', 1978, ע"מ 23-28.
- "הכחשת שואה", אנציקלופדיית השואה, כרך ב', ע"מ 378-381.
- וייץ, יחיעם ומכמן דן. בימי שואה ופקודה, האוניברסיטה הפתוחה: תל-אביב, תשנ"ב.
- יחיל, לני. השואה, גורל יהודי אירופה 1932-1945, כרך ב', ירושלים: יד ושם, 1987.
- לוי, פרימו. הזהו אדם?, ת"א: עם עובד, 1989.
- ליפשוטאט, דברה. "שבירת הזיכרון: הרהורים על השואה", בתוך: גשר, כתב עת לעניינים יהודיים, כרך 130, תשנ"ה, 53-62.
- ☒ "מבצע 1005", אנציקלופדיית השואה, כרך ג', עמודים 660-667.
- סיטמן, דוד. "אנטישמיות באינטרנט", בתוך: משואה קובץ שנתי לתודעת השואה והגבורה, כרך כ"ה, תשנ"ז, ע"מ 112-122.
- ספקטור, שמואל. "מבצע 1005 לטשטוש רצח המיליונים במלחה"ע השנייה", בתוך: אבני, ח. עורך, שנתון לעיון ולמחקר- יהדות זמננו, ירושלים: האוניברסיטה העברית, תשנ"ב.
- פיפר, פרנצ'ישק. "תאי גזים ומשרפות", בתוך: בירנבאום מ. ואחרים, עורכים, אשוויץ, אנטומיה של מחנה מוות, ירושלים: יד ושם, 2003.
- פרסקו, נאדין. "איך מתקנים את ההיסטוריה", בתוך: תפוצות ישראל, כרך ה'ו', תשמ"ב, ע"מ 151-161.
- שטאובר, רוני. "דייויד אירווינג- מרוויזיוניזם להכחשת שואה", בתוך: בלטמן, ד. עורך, בשביל הזיכרון, 29, ע"מ 22-25.
- WWW.WIKIPEDIA.ORG.IL
- WWW.DAAT.AC.IL/DAAT/KITVEYET
- WWW.PLANET.NANA.CO.IL/HDENIAL/HTML
- ☒ עיתון "מעריב", "לזכור ולא לשכוח".

☒ מקורות מהם נלקחו התמונות בעלון.